SILVIU PODEA

GALERIA CU FANTEZII

BUCUREȘTI

2020

COPYRIGHT **SILVIU PODEA**

BUCUREȘTI
2020

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-973-0-32794-6.

Grafica: **MATEI PODEA**

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.
Puteţi reproduce extrase din această carte pe site-ul, blogul dvs., în reţelele sociale, folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărţii.

Îmi pare că în noaptea asta plouă,
Cu struguri roșii rupți în jumătate,
Zemoși și dulci ca lacrima de rouă,
Și zace toamna-n pubertate.
De-atâtea ceasuri plouă, plouă,
Prin veacul de singurătate,
Și-n noaptea asta rece, nouă,
Nimeni nu are dreptate...
Și vinul mă destace-n două;
Trec amintirile în iureș, toate,
Vara și toamna se topesc amândouă,
În ploaia care curge... printre șoapte.

Cuprins

Cuvânt înainte
Balada Mehadiei
Cântec de bulevard şi tinereţe
30...şi două
Timpuri noi
Zburătorul
Acum
Gardul şcolii
Vagabond
Blues
Carnaval
Timpul ca o stâncă
Vestea
Oranj
Cupe roşii
Complicat
Disperare
Păreri
Muzeu
Tablou
Masa tăcerilor
Parfum
Simplul perfect
Cântec de drum
Cântec marinăresc
Pânză chinezească
Stampă orientală
Haiducească
Ceţuri roşii
Sic transit...
Diversiuni
Homer
Idele lui Marte
În Vamă
Ploaia
Paradă

Dodii de duminică
Adecvat
Cântecul păsării captive
August oranj
Joc agitat
Legende
Evadarea
Alb
Tăceri
Frunze
Stins
Noiembrie
Spune tu!
Libertate
Deja vu
Imunitate
Peregrinare
Vedere de sus
Însingurare
Muzică clasică
Emo
Instantanee
Sculptura
Liberă trecere
Scurta fericire
Antipoezie cu ger
Distribuirea
Clipe de piatră
Altfel de cuvinte
Exil
Sentimente purpurii
Căutarea
Teorii
Rondul de noapte
De ce?
Gravitație
Indiferență

Ştirile serii
Piruete
Puteri
Succint
Pas matematic
Alt oraş
Semnalul
Tristeţea
Nocturnă
Fără de sfârşit
Epilog
Despre autor

Cuvânt înainte

Precum veți constata, fiecare poezie din acest volum este însoțită de câte un text de proză, pe care l-am dorit a se afla într-o oarecare stare de rezonanță cu versurile. În debutul cărții, am plasat câteva balade urbane pe ritmuri abrupte de hip-hop (”Balada Mehadiei”, ”Cântec de bulevard și tinerețe”, ”Zburătorul”). Elementele romantice sau simbolistice diferă de la piesă la piesă. Prefer să numesc astfel compozițiile literare de față, pentru că fiecare în parte are ”muzica” ei. Tot ceea ce doresc în cartea de față este să ofer cititorilor un divertisment intelectual, o evadare într-un anume fantastic, fără a pierde total contactul cu planul de plecare. Pe de altă parte, veți întâlni compoziții care par a fi în disonanță cu tonul general. Sunt doar simple accente, care au menirea de a rupe eventuala monotonie. Aș asemăna cele cuprinse în volumul de față cu un mozaic de teme, un puzzle de impresii stilizate și modelate într-o manieră suprarealistă.

Silviu Podea

Balada Mehadiei

La Mehadia-n saloane,
Intră dive liceale
Ancorate-n sarafane,
După orele serale,
Pentru o cafea zgârcită
Și o seară simplă, scurtă,
Cu matricolele rupte,
Și stomacurile supte.
Buze calde, reci pahare,
Băutura-i demâncare!
– Ian' la asta,
Ce picioare!
De la Grant,
Până-n Crângași,
Ori petreci,
Ori nu te lași!
Un consumator uriaș
Le privește pătimaș;
O ceva din altă lume,
Cu iubiri fără de nume,
O distracție fără soră!
La Mehadia-ntr-o oră,
Într-un patos infinit,
La opt seara-i stabilit,
Se închide...negreșit!

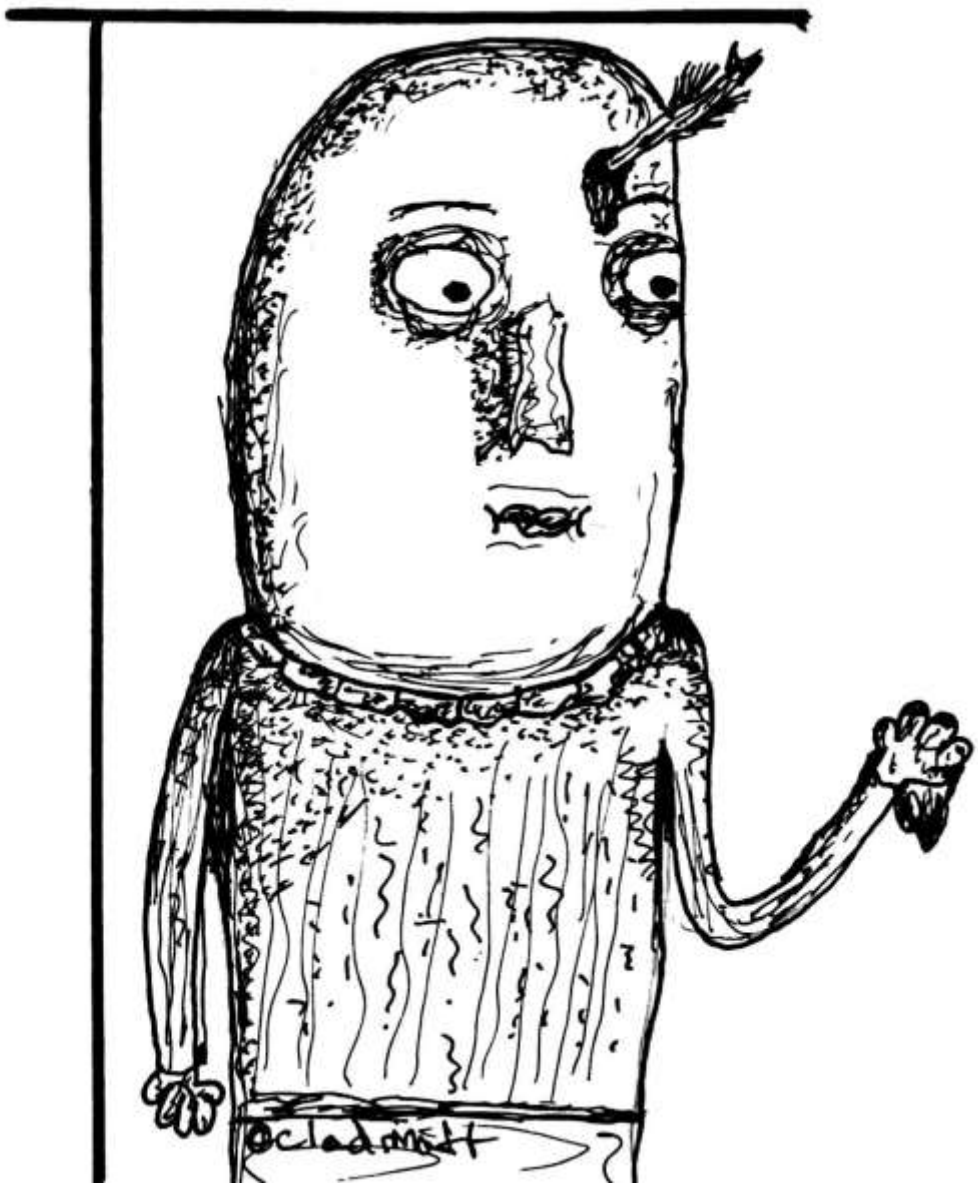

M-am născut într-o epocă daurită cu fete timide și băieți cu coșuri. Am crescut destul încât să văd cum natura umană crește unanim frumos: fetele nu mai sunt timide, iar băieților le-au dispărut coșurile. Mă macină o invidie fără de leac, dar ce aș mai putea face în acest sens? Sunt prea de bătrân pentru a mai accede la înțelepciune și prea tânăr pentru a scrie istorie. Nimic nu se potrivește în privința mea: sunt carne de tranziție! Îmi pare rău, îmi pare bine? Pare ar fi numai o nebunie cu multă muzică. Sunt produsul societății utopice și zău, nu îmi este rușine! Mi-e dor de timpul de atunci, lipsit de reproșuri. Acum, băieții nu mai au coșuri, iar fetelor, sarafanul le este… prea scurt! Numai nopțile au rămas la fel de albastre. Oh, timp, istorie și reproșuri! Este târziu și mă cred unic!

Cântec de bulevard şi tinereţe

Ce tineri eram
Când ne arătam
În sacouri de velur,
Cu cravate azur,
Neliniștiți, revoluționari,
Cu suflete de hoinari!
Se fuma în redacţie
Fără restricţie;
Ce tineri eram!
Calea Victoriei se supunea cuminte
Când o scăldam în cuvinte,
Şi credeam
Că nimeni nu minte!
Ce tineri eram!
Un tot și-un nimic...
Lambadele şi-acum,
Mai dau din buric...
– Revoluţie, vă zic!

Stă la semafor având în spate blocul ”Delta”iar în față ”Grand Hotel de Boulevard”. Întoarce capul spre dreapta și privește în lungul Căii Victoriei. Ca de fiecare dată, nu se întreabă unde duce șoseua, ci unde duce toată frământarea asta de zi cu zi, zbaterea asta inutilă, nu unde duc bordurile paralele care par a se uni într-un punct departe, ci aliațele ipocrite, prieteniile de conjunctură, nesincerităţile, falsurile, atitudinile paralele care par a se contopi într-o unică, mare trădare - a sa de către ceilalți, a celorlalți de către el, a lui de către sine însuși! Istoria e o succesiune de trădări! Adie un vânt plăcut de primăvară care îi umflă sacoul descheiat, îi saltă cravata de pe piept și îi umple sufletul cu speranță. Privește încă o dată râul de oțel multicolor, al mașinilor.
– Traversează, dom`le, odată, nu vezi că-i verde?

30... și două

30... și două lebede atlete,
Treizeci și două albe siluete
Adorm fără regrete,
După tura lor de noapte
Cu umblete și șoapte.
Pe aleile de zgură,
Se dau vardiștii-n umblătură
După lebedele cu sandale,
Și idei fenomenale.

30... și două lebede atlete
Albe, lungi, perfecte,
Povestesc despre locul din parc,
Unde încordat ca un arc,
Arcașul serii,
Vestitorul primăverii,
Țintește o lebădă rară,
Albă ca o primăvară.

30... și două lebede atlete,
Tăcute, albe stauete
Plutesc ușor și repede
Pe oglinda limpede,
Răspândind parfum și șoapte,
Gesturi și zâmbete discrete,
Dincolo de zi, târziu în noapte.

Minutele se succedau implacabil. La ora 3 și 20, barca acostă balansându-se ușor. Din timp în timp, prin megafon, o lebădă roșie anunța câștigătorii:
– Au prioritate cei care au învățat la seral și au promovat examenul final cu nota 5.Un punct este acordat din oficiu!
Au promovat amândoi, având dreptul de a povesti întâmplările acelei seri. A urmat un drum lung, o petrecere, apoi un regret, ca după orice petrecere reușită. Toate au durat 32 de minute. Acum, acele 32 de minute plutesc liniștit pe lacul amintirilor, în chip de lebede roz. În oraș, papagalii africani închiriază camere în hoteluri cu nume de păsări.

Timpuri noi

Azi, nicio lumină,
Nicăieri!
Mă lovesc de un colț
De uzină,
Din ziua de ieri…
Stau stindard
Ca niște nuiele,
Ulucile din gard;
Mă sprijin de ele,
Cântând comunard…
Târziu, pe străzi înguste
Cu fațade vetuste,
Mirosind a asfalt încins,
Trec alene
Zâmbind dinadins,
Spre secolul celălalt,
Azi, în unanimitate
Respins…
Elevele de la belle-arte,
Cu seninătate și voluptate,
Cu părul dat pe spate,
Modelează din noroi,
Timpurile noi.

Citește ziarele sorbind cafeaua cu nesaț. Încearcă să își amintească cele petrecute în acea seară de început de vară când, hoinărind pe străzi necunoscute, s-a aflat în fața unei case cu profil ciudat, de vapor. Poarta era deschisă. În hol, îl întâmpină larma care răzbătea dintr-o altă încăpere aflată după cotul holului în formă de ”L”. Intră în salonul larg. Puteau fi zărite douăsprezece ferestre rotunde prin care pătrundea o lumină albă, crudă. În jur, totul vibra! Pe ringul din mijloc, asemenea unei table de șah, perechile se răsuceau amețitor fără a atinge luciul de marmură. El încercă să o prindă de mână, să o smulgă din rotirea frenetică, dar degetele ei lungi și subțiri i se topiră în palmă, lăsând în căuș o pulbere turcoaz. Dinspre terasă, se auzeau valurile mării și țipetele pescărușilor. Alergă în stradă, unde un șofer în livrea îi deschise portiera limuzinei:
– Te las la statuie!
Era o dimineață oarecare. Sirena suna strident chemând lumea la muncă . El se desprinse de masa compactă. O luă la fugă, căutând strada cu platani și casa în formă de vapor. Pe fațadele clădirilor, erau prinse portretele omului-cu-o-mie-de-chipuri. Deasupra bulevardelor, erau suspendate benzi inscripționate cu lozinci într-o limbă necunoscută. În cartiere, fusese interzisă orice formă de divertisment. Citește ziarele sorbind din cafea, rememorând acele întâmplări... Îi atrase atenția o știre de pe ultima pagină: ”Într-una dintre nopți, un vapor de

dimensiuni apreciabile a fost văzut plutind pe râul orașului. Se pare că la bord se desfășura o petrecere zgomotoasă. Larma a perturbat liniștea riveranilor. Spre periferie, nava a dispărut fără urmă. Se efectuează cercetări. Vom reveni cu amănunte, în edițiile noastre viitoare". Cafeaua s-a sfârșit, iar stoluri de bufnițe portocalii invadează clădirile în care, acum multe sute de ani, au locuit fanarioții. În piața centrală, evoluează "big-band-ul"oficial. Statuile afișează zâmbete de bronz. Peste toate, se așterne liniștit o pulbere de uitare, fină, aurie.

Zburătorul

Eu sunt tipul
Unic, infatuat,
Îmi dăltuieşte timpul,
Aerul bărbat.
Da, eu sunt tipul
Necesar vouă!
Mă dezvolt rapid
După ora două.
Sunt un... bob de rouă!
Nu aveţi cum să mă evitați,
Afişez candoare,
Dar vă-nşelaţi!
Sunt numai fervoare...
Din impetuoasa-mi alergare,
Mă opresc...
Numai dacă voiesc,
Şi-atunci pretind onoare
Şi elogiul omenesc!
Sunt ironic, dar dur,
Vă conving, vă conjur,
Sunt curajos, dar și laş!
În loc să vorbesc,
Vă scriu un răvaş.
Stau între etaje,
Nu ajut la bagaje;
Dau sfaturi sublime,
Vorbesc doar în rime,
Oraşul? Banal!
Lume prea mică,
Umilă, trecătoare,
Visez monumental
La reţeua unică
De socializare...
Traversez gânduri,
Citesc printre rânduri,
Sunt zburătorul
Nopţilor fierbinţi,
Şi doar eu ştiu
Când minţi!
Am mobile demodate,
Plutesc printre arte,
Aud şoapte mii şi mii...

Ce nu mă ating,
Nu mă înving.
Ți-ar fi plăcut să mă știi!
Dar nu m-ai simţit,
Nu m-ai auzit,
Nu m-ai văzut!
Zborul meu este
Atât de tăcut!

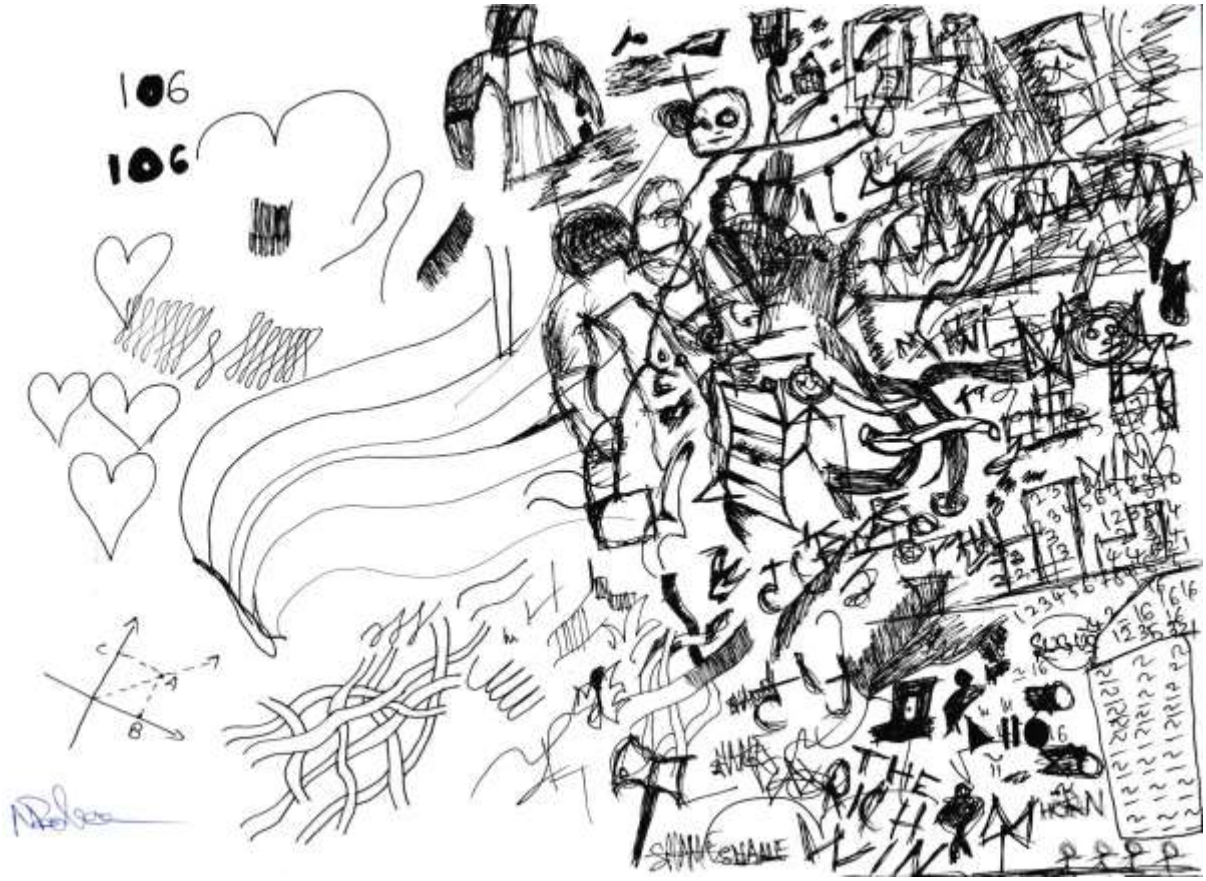

Nimeni nu știa cum s-a întâmplat! Pur și simplu, ziua respectivă dispăruse din calendar. Când sunară deșteptătoarele, ca de obicei, la ora fixată, toți constatară cu stupoare că s-au trezit cu o zi mai târziu! O eroare a ceasurilor, telefoanelor sau calculatoarelor ar fi fost acceptabilă, ca un incident al capricioaselor instrumente informatice. Posibil să fi fost un atac cibernetic pus la cale de către vreun grup de hackeri care și-au folosit fantezia distructivă pentru a perturba măsurarea timpului! Pentru a se convinge, onorabilii cetățeni dădură fuga la calendarele tipărite. De aici, au început necazurile! Ziua cu pricina lipsea și din calendarele de carton! Confuzia sporise într-atât de mult, încât unii susțineau că o asemenea zi nici nu existase vreodată; alții spuneau că ar fi vorba despre o diversiune pusă la cale de elemente destabilizatoare. O primă poziție oficială fu făcută public abia la ora prânzului, însă ea nu venea cu nicio lămurire. Pentru a liniști populația, autoritățile anunțară că retribuțiile pentru ziua pierdută vor fi achitate la minimul pe economie. Totul trebuia să decurgă normal! Nici cercetările oamenilor de știință nu reușiră să elucideze misterul. În fine, spre seară, lucrurile

păreau a reintra în matca lor obișnuită. Populația se obișnuise cu ideea unui calendar redus; unii deja uitaseră, alții încă mai discutau prin berării, doar așa, de divertisment!
– Doar că, într-un institut de statistică, un funcționar zelos aruncă ”bomba”! După ce - grație unor computere performante - refăcuse măsurarea timpului de la originile sale istorice, incluzând în calcule calendarele sumerian, persan, egiptean, mayaș, iulian, gregorian, napoleonian, constată că acea zi nici nu fusese posibil a exista vreodată! A fost redus la tăcere într-o discuție plină de subînțelesuri purtată cu superiorii săi, cu recomandarea acestora de a uita imediat cele descoperite, în schimbul unui concediu prelungit plătit integral, într-un paradis exotic, plus un bonus consistent.
– De unde știi?
– Sunt om de serviciu la institut și am auzit discuțiile.
– Și funcționarul ?
– Nimeni nu mai știe nimic de el!
– O zi în minus sau în plus, totuna! Râseră și băură din pahare. Într-un colț, acordeonistul începu să cânte o melodie latino. De la o masă, o femeie cu părul albastru îi privea insistent zâmbind malițios. Pentru toți, timpul începu să curgă altfel.

Acum

Acum,
Îți dezvălui doar ție
Cele mai tainice gânduri,
Strigând printre rânduri,
Declamând în pustie,
În a nopții reverie.

Acum,
Călăreți din patru zări
Croiesc cărări
Printre repetenți,
Strivind inocenți.

Acum,
Veniți de departe,
Adunați sub pancarte,
Strigă oameni nervoși,
Scrupuloși
Și foarte frumoși.

Acum,
Ți-am dezvăluit
Ție, zeiță minoră:
– Ne vedem negreșit,
În oraș, la aceeași oră,
Acolo unde un cal violet,
Într-un tandru balet,
Strivește-n copite,
Statuile poleite
Acum.

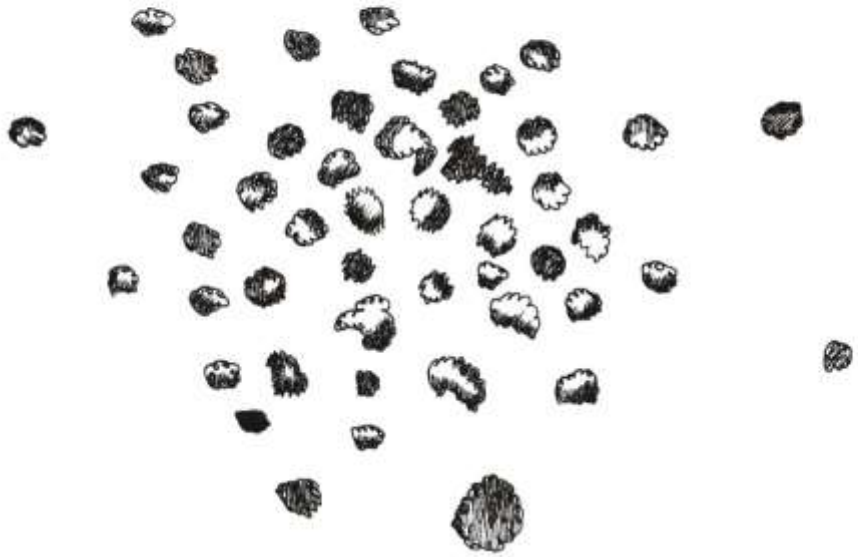

L-am întâlnit deunăzi, la fel ca atunci când, ținându-te de mână, îți povesteam despre el. Ne-am întâlnit în tumultul străzii, în arșița zilei, îmbrânciți de oameni grăbiți, nepăsători.”Ea unde este?” Întrebarea lui mă tulbură într-atât încât nu am sesizat cum, de jur împrejur, lumea amuțise. Aerul virase în violet, iar aripile fracului i se zbăteau nervos. A dispărut brusc, așa cum apăruse. Pe străzi, treceau turme de oi. Din văzduh, răzbăteau doine vechi zămislite din naiuri și fluiere din lemn de tei. Încă mă gândeam la el, la noi. ”Zilele acestea, va ninge negreșit!” fuseseră ultimele lui cuvinte. Am plecat la pas pe bulevard , îmbrâncit de oameni grăbiți, nepăsători. Mă clătinam pe lângă ziduri vechi, scorojite, cu gândurile arzând... Ai în sertar, printre flori uscate, parfumuri și farduri, un bilet cu o singură frază:”Zilele acestea, va ninge negreșit!” Acum, stau la fereastră și privesc ninsoarea deasă care cade sfârâind pe asfaltul încins. Mă apasă un gând violet.

Gardul şcolii

La şcoala de lângă gard,
De lângă bulevard,
Eram mic,
Eram nimic,
Vroiam să ard,
Vroiam să zic,
Ascultam jazz
Academic.

Undeva, într-un alcov,
Prin lumina mov,
Unduindu-se, o activistă
Declamă idealistă,
Despre acea şcoală
Largă, fenomenală,
Cu gard la şosea
Şi clasă finală.

Vorbeau în șoaptă, dorind a-și destăinui ceva ce știau de foarte mult timp și nu avuseseră încă răgazul sau curajul de a-și spune. Dintr-un colț, veioza împrăștia o lumină galbenă, lămâioasă, ce părea a se lipi de ei și de lucrurile din odaie. Pe masă, coperta unui exemplar din”Paris Match” etala color corpurile diforme ale unor nefericiți arși de vii, pe o plajă din Spania.”Lumea e crudă, nu-i așa?” i-a spus ea, zâmbind. Nu apucă să-i răspundă, deoarece degetele ei mângâiau deja clapele pianinei, eliberând acorduri grave. În cameră, lumina galbenă se răcea lent, virând spre violet. Își ontinuau confesiunile în surdină, din teama de a nu goni melodia. Nu știau că șoaptele lor, învăluite în sunetul pianului, răzbăteau dincolo de ziduri, inundând străzile și bulevardele. În fața casei, se adunaseră mulțimi care le ascultau vorbele... Printre trecători trecu un arlechin râzând isteric, făcând tumbe, răspândind flori de hârtie, pene din aripi de înger și aschii din corn de inorog. În oraș, aerul deveni sărat, mirosind a mare; din ciocurile pescărușilor căzdeau grăunțe de cristal care se spărgeau sonor pe caldarâm în mii de cioburi, în formă de note muzicale! Când cântecul se sfârși, se regăsiră goliți de întrebări. Fumul albastru plutea în odaie desenând șaisprezecimi, optimi, pătrimi, portative și chei Sol și semne de întrebare. Revista de pe masă avea paginile albe.”Lumea era crudă, nu-i așa?” spuse ea, surâzând.

Vagabond

Vreau să urc
Într-un tren de noapte,
Cu canapele rupte
Și vagoane crăpate,
Să curg
Pe șine ruginite,
Doar de mine știute,
Spre un burg
Topit de căldură,
Lene și băutură;
Să găsesc
Parcul central,
Cu statuie,
Memorial
Și lac.
Să zac,
Călător posac,
Pe o bancă
Crăpată de ploi,
Pe care niște ”Amândoi”,
Într-o seară de joi,
Au scrjelit
O inimă săgetată,
Care arată
Direcția ratată
În care,
Ca un semn minuscul
De întrebare,
Ghemuită,
Arcuită,
Adormită,
Ar lăcrima
O oarecare
Zână rănită,
De atâta cumplită,
Rece, așteptare.

Am cu mine doar o geantă cu minciuni, câteva plăci de patefon, un penar cu creioane boante și fotografia ta imprimată pe o inimă de mucava. Sunt lucruri ușoare, care pentru mine cântăresc greu. Aceste rânduri simple ți le scriu pe picior de plecare; scrisoarea nu o voi lua cu mine și nici nu o voi trimite cuiva, ci va rămâne aici, la îndemâna oricui, la discreția timpului... Las în urmă un strat gros de amintiri prăfuite sau poate doar praf... cine știe? Din ele, poate va încerca cineva, cândva, cu dibăcie blajină și infinită răbdare, să modeleze o altă inimă săgetată, cu fotografie și inscripția ”Amândoi”, pe o bucată de carton subțire și ieftin, înmuiat de stropi sărați din marea uitării.

Blues

Încă dormeai așa,
Respirând ușor,
Când am închis ușa
Definitiv, încetișor.
Ţi-am lăsat un bilet
Pe noptieră,
Cuvinte fără rost,
Lângă scrumieră;
Două bancnote
Şi încă ceva,
Un nasture rupt
Din cămașa mea.

În fața casei tale,
Un vagabond zdrenţăros,
Adormit pe dale,
Râde în somn, visează frumos!
Autobuzul a oprit,
Șoferul gesticulează grăbit;
De pe scară, neliniştit,
Privesc ultima oară
Spre amintirea de-aseară;
Aș mai fi stat,
Dar am fugit.

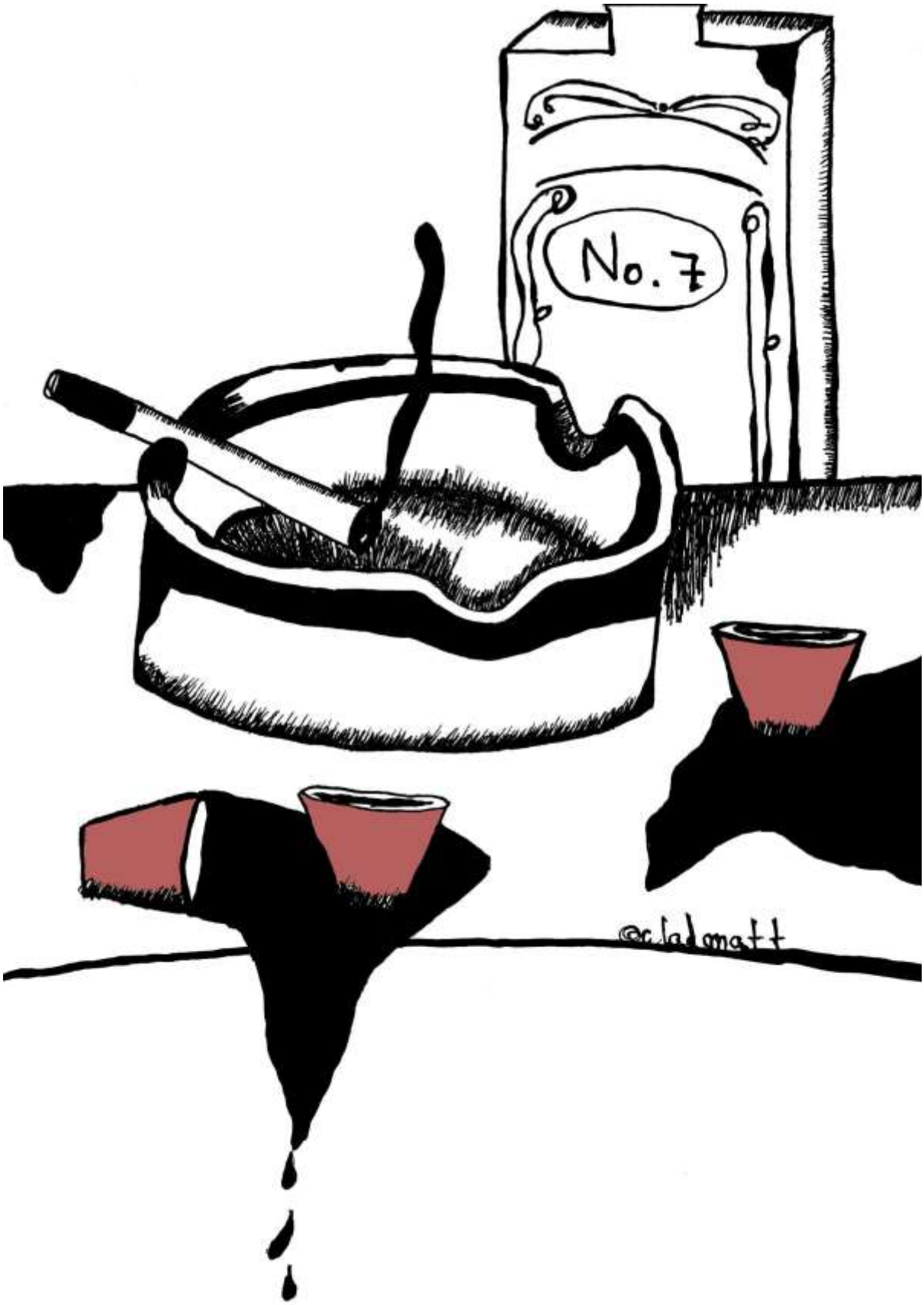
No. 7
©rdalmatt

În seara aceea, în salon, rămăseseră doar ei doi. Erau suspendate orele și criteriile raționale. L-a prins brusc de braț:
– Haide, să mergem! S-ar putea întâmpla ceva rău!
Incapabil să facă vreun pas, el privea cum din ochii ei mari se răspândeau priviri ascuțite de plăcere. Muzica delira în surdină și aerul devenea... lumină.
– Hai! i-a spus ușor, lipindu-și capul de umărul lui.
Era foarte devreme, iar ei trebuiau să fugă prea curând, atât de departe... Stane de piatră lipite una de cealaltă, prinse într-o îmbrățișare secretă, așteptau zorile sau... fuga. În vatră, butucii trosneau nervos. Îi învăluiau scânteile. Între timp, umbrele lor aprinse alergau râzând prin ceața rece și groasă de afară. În vatră, focul pâlpâia, fumegând.

Carnaval

Carele alegorice curg
Zgomotos, prin amurg;
Se aude,ca o părere,
Un oftat de muiere.
Plec prin orașul nervos,
Pe străzi,
Defilează brigăzi
De himere;
Se anunță ploaie
Rece, neîndoios!
Și atâta mulțime
Cântă, dansează,
Merge pe jos…
Îngerul bucolic veghează
Dând din aripi voios,
Vagabondul visează
Un ritual amoros.
Zorii gonesc serbarea
Spre plaja întinsă,
Marea așterne uitarea,
Peste euforia învinsă.

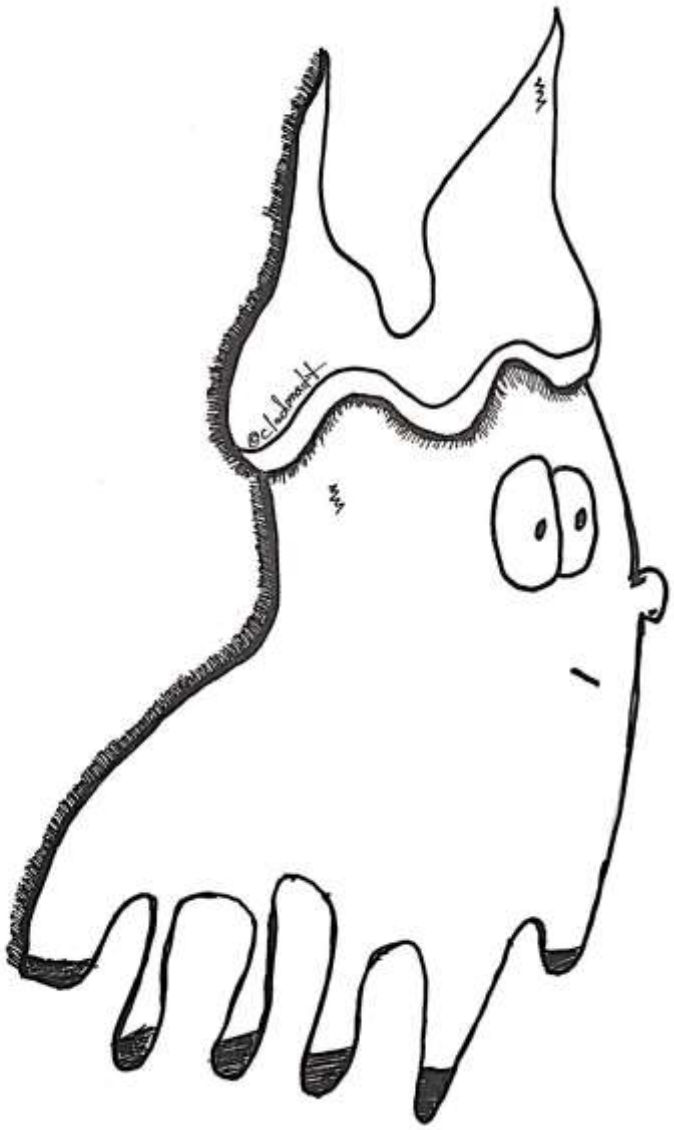

Carnavalul a început! Care alegorice, personaje fabuloase trec la pas pe bulevard, înconjurate de grupuri de dansatoare care saltă în ritmurile junglei, dăruind lumii toată dragostea lor de poleială. Jerbe de artificii sfâșie văzduhul, umplând cu picuri de lumină colorată firmamentul pe care stelele clipesc complice. Îngeri de pânză cu paiete, schelete ambulante, regele carnavalului, prințesa de ipsos, tobe borțoase ale căror burdihane slobod icnete adânci, castaniete pocnite isteric în strânsoarea cadențată a palmelor transpirate, vuvuzele insolente, trompete chitare, coruri, soliști, toate într-un vârtej ametitor, din ce în ce mai rapid, până când zorii sfâșie mantia nopții. Carnavalul merge mai departe, lăsând în urmă mormane pestrițe de confetti,beteală, flori de hârtie, franjuri de costume, eșarfe, bucăți de coroane de carton, diademe de sticlă colorată, frânturi ale zilei de ieri. Ei dansează pe ritmul din ce în ce mai întărâtat și nu bagă de seamă cum pe marginile bulevardului, bărbații, femeile și copiii care s-au făcut părtași la veselia generală cântând, dansând, aplaudând, ovaționând, sunt tot mai tăcuți. Nu își dau seama cum ei înșiși nu mai sunt aceiași; măștile le-au căzut dezvăluind chipuri obosite, costumele s-au desfăcut, instrumentele au amuțit. Dimineața i-a găsit pe toți

pe plajă, privind în tăcere, valurile. O ploaie măruntă, rece, bate darabana pe acoperișuri în ritm de samba.

Timpul ca o stâncă

Femeia lui din viitor
Nu îl cunoaște încă;
Ea stă la palavre
Cu te miri cine,
Neclintită, ca o stâncă.
Bărbatul ei din viitor
Nu o cunoaște încă;
El își pierde vremea
Cu te miri cine,
Hotărât, ca o stâncă.
Undeva, în oraș,
Cuiva îi trebuie curaj!
Plouă monoton și laș
Peste decorul uriaș;
E o treabă de timp,
Anotimp și contratimp!
Azi, la teatrul central,
Relache!

Trebuiau să se întâlnească! El venea din Nord, ea din Sud. El ar fi trebuit să intre dinspre bulevard, ea din strada îngustă cu nume ciudat. La ora știută, amândoi erau la intrările pasajului. Au pășit grăbiți în gangul obscur, care se îngusta din ce în ce mai mult; deja atingeau cu umerii pereții trecătoarei. Au trecut de stâmtoare cântând un cântec vechi, de dragoste. În pasaj începu să plouă, iar în ficușii uriași țipau și se zbenguiau maimuțe portocalii și papagali verzi. Printre palmieri și tufe de leandri cu flori albastre, goneau gazele.Un clown cânta din flaut pentru un câine zdrențăros. Deasupra, planau pegași străvezii. Când s-au întâlnit, ea îl aștepta cu un măr. Au vrut să intre la teatru, dar era relache.

Vestea

Elevii bat bulevarde,
Școlile închise sunt toate,
Orele ratate...
Gâfâie tramvaiul nocturn
Prin ale orașului patimi toate,
Și cupluri greșesc prin mansarde
Consumând pasiuni;
Ceasul bate ora șapte
Singur, în vechiul turn.
Geme orașul în arte,
Și nu-i nicio patrulă pe drum...
Amintirea de-aseară,
Impresie precară
Cu păsări albastre
Muzică și orchestre!
Cariatidele tac
În amurgul opac;
În salon este bine!
Convorbiri sibiline...
Vivandiere atlete
Promit nopți perfecte.
Orele trec ca un fum,
Vestea nu vine, nicicum!
Prin oraș, defilează miraje,
Știrile anunță mari derapaje.

Stăteau în jurul lui, așteptând să se întâmple ceva: o mișcare, un sunet! Priveau cum pe măsura trecerii timpului, începu să se acopere cu mușchi verde și licheni cărămizii. Îl priveau cu teamă și respect, dorindu-și ca, în continuare, să nu se întâmple nimic. Dacă l-ar fi atins, știrea venită prin el ar fi fost cumplită! Din colțurile încăperii, coborau pânze de păianjen aidoma unor funii groase care uneau tavanul spart cu pardoseala crăpată.
Deodată, se petrecu! Sună o singură dată, prelung, strident, așa cum sună numai telefonul vechi, din biroul șefului de gară. Cel pregătit ridică fulgerător receptorul, ascultă un timp, apoi îl puse în furcă.
– Cine a fost? îl întrebă cel de lângă el.
– Nimeni, doar…muzică!
Cel bătrân le spuse cu voce scăzută:
– Nu-i nimic, mai așteptăm!
Se cufundară iarăși în tăcere și așteptare. În jurul lor, creșteau tot mai dese pânzele de păianjen. Prin plafonul crăpat, răzbăteau melodii de cabaret. Nimeni nu observase că, în loc de cablu, telefonul avea un lanț de bicicletă, rupt.

Oranj

Multă, aprigă, rigidă,
Indulgentă răbdare,
Aşteptată retragere,
Iluminare!
Marea sărbătoare,
La ceas ticăit,
Repezit, pripit,
Pornește spre un soare
Altruist, rătăcit
În marea lui fervoare.
Câinele a fugit,
Precipitat, neliniștit,
În al său labirint
De granit monolit.
Oraşul e treaz!
Veghea urbană,
În ţinută de gală,
Condamnă rutina banală.
Portocalii rodesc
Acrul melanj, pământesc.
Peste orașul etanş,
Se rotește cerescul oranj.
Nu mai este nimic de spus!
Destinul indus
A fost supus,
La termen redus,
În timp util,
Oranj și impus.

– Nici măcar nu-mi place culoarea asta! îi spuse râzând, sorbind din paharul cu suc portocaliu. Părul îi strălucea cu sclipiri roșcate, în amurgul care îi învăluia discret. Nu sesizau cum, pe nesimțite, umbrele înserării îi cuprindeau tandru într-o îmbrățișare caldă, portocalie. Se auzea că portocalii înfloriseră pentru a doua oară! Curgeau șuvoi gândurile lor solare, peste toate cele din jur - oameni, străzi, case, copaci, mașini, căruțe, călăreții altui ev, cetăți, piarmide, peste nemărginirea sărată a mării dar, mai ales, prin privirile lor lacome de infinit. Târziu, când soarele apunea sub norii violeți, au privit amândoi spre mirabilul crepuscul, cum norii arătau aidoma unor insule înconjurate de nemărginirile de cleștar ale apelor. Undeva, acolo sus, era și insula lor, numai a lor. Pe străzi, curgeau râruri de lumini electrice. Siluete grăbite mergeau spre case. La ferestre, pâplâiau lumini.Mirosea a pâine caldă. Soarele apusese demult, devenind singura istorie a acelei după-amieze oranj.

Cupe roșii

Cupele mele
Toate sunt roșii,
De buze, de sânge,
De mere și vin;
În apele lor, în cercuri,
Se ghicesc orhidee și spini.
Noaptea își scutură solzii
Peste orașul indiferent,
În penumbră, la marginea străzii,
Patrula privește reticent.
Răgaz, căldură, lumină,
Revendică marii pierduți,
Glasurile lor, în surdină,
Reclamă ani revoluți.
Angoase profunde,
Imnuri imunde,
Dorinți la pătrat,
Se amestecă toate,
Într-un ieri uitat.
Proscrisul televizat
Promite un mâine
Deja refuzat.
Tramvaiul gonește
Printr-un timp ratat,
Spre un depou de noapte
Părăsit, izolat;
Târziu, din cupe roșii
Norii-și revarsă preaplinul;
Spre zori, obraznici, cocoșii
Proclamă cu glorie declinul.

Tropăiau în cadență încât tremura caldarâmul sub tălpile lor; mărșăluiau cu fețe imobile și steaguri în fruntea coloanei. Arătau toți și toate la fel. Mărșăluiau înspăimântător de precis spre o destinație numai de ei știută. Fugi din fața lor, sărind pur și simplu în prima trăsură. Vizitiul ridică glugile de pe capetele celor patru struți înhămați, apoi le dădu bice. Într-un târziu, zumzetul coloanelor se pierdu cu totul. Opri lângă gardul școlii, bătu vizitiul pe umăr și-i spuse:

– Plata, te rog!

Birjarul se răsuci; văzu atunci că acesta nu avea figură! În locul chipului, se învălmășeau aburi multicolori. Când coborî din trăsură, trei struți aveau deja capetele în glugi, iar cel de al patrulea rupsese hamurile fugind spre periferii. Ajunse la marginea orașului. Din norii purpurii, cădeau stropi reci de ploaie. Se apropiau zorii, iar cocoșii începuseră deja să cânte.

Complicat

Sunt întâmplări complicate
Pe străzi întortocheate;
Din grădini suspendate,
Coboară fumuri aromate;
Sentimente inundate
Refulează deșarte,
Prin periferii uitate...
În centru, la școala de arte,
Oblonul e tras,
Stau plictisite
Portăresele, la taifas.
Viața se duce-n mansarde,
Printre discuții revanșarde.

Gesticulau desenând prin aer forme și volume abstracte.Toți cei adunați în jurul mesei ovale vorbeau simultan. Ceștile și paharele se goliseră nu se știe de când, zilele se succedaseră prea rapid pentru ca discuția lor să ajungă măcar la jumatatea problemei. Vorbeau atât de apăsat și cu atâta convingere, încât cuvintele lor săpaseră forme, figuri și chiar litere în pereții încăperii, ca niște basoreliefuri care își schimbau permanent contururile. Când unul dintre ei se ridică să deschidă ferestrele, auzi cum din contururile de piatră se desprindeau murmure , la început neinteligibile, apoi din ce în ce, mai vehemente.Nu mai era timp pentru fugă. Urmau să fie devorați de propriile cuvinte!
– Schimbați vorba!” fu strigătul care acoperi sunetele, însă... inutil!

Disperare

Suntem disperaţi după simpatie,
Uitând de a toamnei beţie!
Oraşul petrece, doamnă,
La fel ca în oricare altă toamnă.
Evanescența noastră rănită
Trădează tandreţea grăbită!
Prin parcul funerar,
Oamenii trec rar, lapidar.
Oraşul confuz
Doarme ursuz;
Pe malul sărat,
 Pescărușii s-au resemnat:
Astăzi, pe mare,
Valurile sunt rare,
Tot mai rare…
– Oh, această mare,
Mare, disperare!

Disperat de așteptare, a rugat-o să facă ceva ca să revină toamna. I-a spus că așa ceva nu este posibil, pentru că nu depinde de ea! A lăcrimat ușor, moment în care începură să cadă stropi mari și reci de ploaie. Apoi a râs, spunându-i că este o prostie să plângi pentru un lucru așa de banal, cum ar fi o toamnă care întârzie! Ploua în continuare , iar soarele se ivise printre nori.
Ea spuse, zâmbind:
– Plouă cu soare!
Între timp, marea devenise infinitezimal... mai dulce!

Păreri

Întruniri, ore târzii,
Convorbiri anaerobe,
Audiențe fonofobe,
Elogiu tăcerii!
Noua dimineață
Stă îngropată în ceață!
Orașul banal,
Orarul ideal
Proclamă libertate,
Manifestări concrete, arte…
Descătușări lascive,
Gesturi pasive…
Realitatea eclectică
Impune amanta electrică.
Cinematografe,
Păr blond, agrafe,
Dive candidate,
Ifose ratate!
Total condescendentă,
Studenta concupiscentă
Vine de la țară,
Cu trenul de seară;
Cad roiuri de idei,
Peste câmpul cu miei;
În oraș, ziua de ieri
Mai emite păreri.

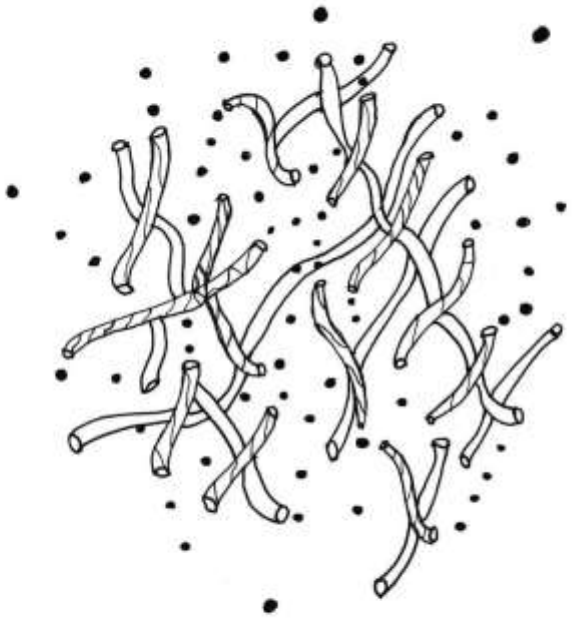

Stăteau atât de aproape unii de alții încât, dacă ar fi întins puțin degetele, s-ar fi putut atinge. Erau cumplit de aproape unii de alții și, cu toate acestea, ei nu se vedeau niciodată; nici măcar vocea sau mirosul nu și le cunoșteau. Ridicaseră în jurul lor ziduri vii pe care le hrăneau din belșug, cu vorbe; puseseră între ei obstacolele refuzurilor acerbe de care nimeni și nimic nu ar fi putut trece. Își făuriseră sori electrici care le pârjoleau mințile până la uitarea de sine, stăteau ghemuiți și înfricoșați de propria singurătate, uitând ce așteptau de atât amar de vreme. Nu știau că, dincolo de ei, adie un vânt cald și aromat și lumea continuă să viseze sub unicul soare dăruit de cer. Toate acestea erau foarte aproape, încât, dacă ar fi întins degetele, le-ar fi putut atinge, le-ar fi putut avea! Dar mâinile lor erau ocupate cu acoperirea propriilor ochi, urechi și buze, ca nu cumva vreo privire directă, vreo vorbă sinceră sau vreo veste bună să le ruineze construcția. Nu știau însă că peste adăposturile lor începu să cadă o ploaie deasă cu stropi mari și grei, de uitare.

Muzeu

Te privesc cum îmi vorbeşti
Jefuit de cuvintele clare,
Ascult cum povesteşti
Întâmplări extraordinare.
Suntem în muzeul iubirii
Exponate rare...
Am inventat potopul,
Am uscat pământul,
Am inventat roata,
Am descoperit focul,
Am adus cumva soarta,
Ghinionul, norocul...
Pentru noi,
Niciodată, nimic!
Doar o lume fosilă
Expusă stingher,
Pe un raft efemer
De argilă.

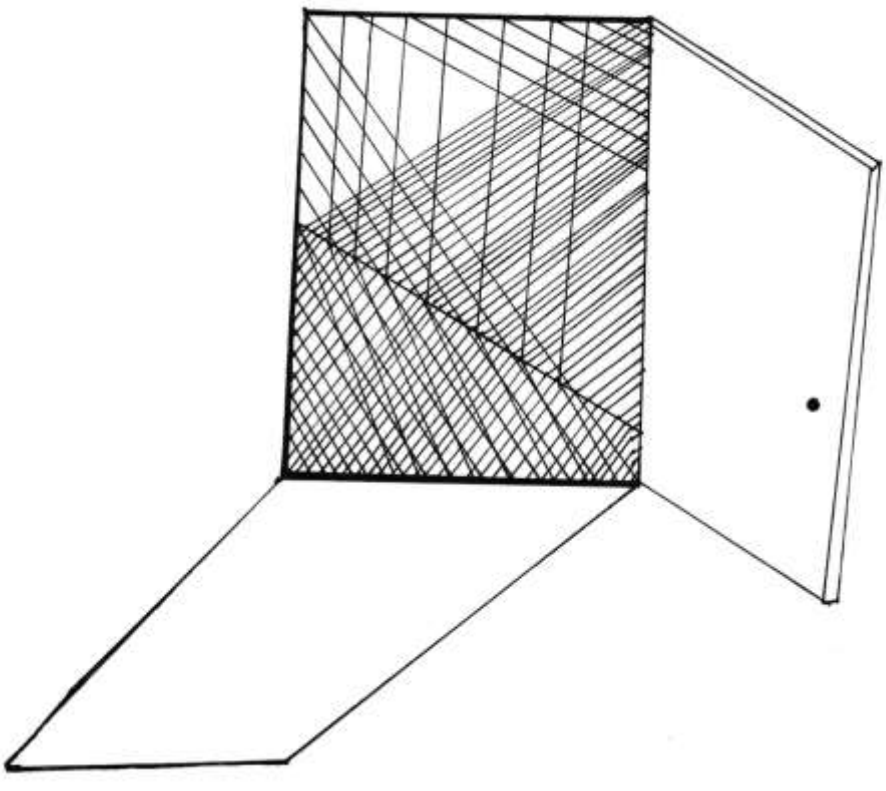

Din pragul ușii, pot vedea sala goală cu pardoseli de lemn și pereți albi de-a lungul cărora sunt rafturi goale.”Poftiți,vă rog, nu ezitați!” Ghidul îi primește privindu-i rece: ”Poftiți, în câteva minute, vom deschide și sala anticipației!” Trec pragul cu reținere, braț la braț, încercând să înțeleagă ce ar putea vedea în niște săli goale, cu simple etajere ceramice, fără niciun obiect pe ele. ”Muzeul se închide la plecarea ultimului vizitator. ”Nu vă grăbiți! Priviți cu atenție!”, iarăși zâmbetul larg, profesional și privirea rece. Sunt uimiți încă de la primii pași de modul inexplicabil în care, atunci când sunt privite, rafturile se umplu cu obiecte cunoscute lor. Astfel, își ating aminitirile cele mai îndepărtate, în fotografii, obiecte, scrisori, în timp ce aerul se îmbibă cu parfumuri demult uitate. De undeva, se aud acordurile melodiilor pe care le-au ascultat; văd cu uimire cum dispare pardosela de lemn a sălii sub frunze, iarbă, mușchi, pietriș și nisip. În următoarea sală, văd aievea toate visurile lor de viitor. Le pot atinge! Într-un târziu, ies din galeria bizară, hotărâți să nu mai revină acolo nicodată. Afară, un anotimp necunoscut împletește florile de cireș cu fulgi mari de zăpadă. Se privesc, zâmbind: ”Este anotimpul nostru!”. La intrarea muzeului,o altă pereche sporovăiește nedumerită:”Ce poți vedea în niște săli goale?”,”Haide totuși, să intrăm!”. Ghidul îi primește, privindu-i rece: ”Poftiți, în câteva minute vom deschide și sala anticipației!”. Și ei trec pragul...

Tablou

Altheea, Altheea,
Tu iluzia, tu femeea!
Joc confuz,
Disperat, difuz,
Îți reclamă străzile numele:
– Aceea!
Orele-prăzile,
Viețile-cirezile
De îngeri noi,
Neatinși și goi,
Tamponând acneea
Timpului oarecare,
Adus la înfometare...
Azi? Frumos,
În orașul glorois
Bântuit de nervi și dorinți
Și servi și prinți
Și oameni cuminți.
Leonardo?
– Da! Da Vinci
Umblă-n opinci!
Ai fi tu oare, Altheea,
Mona Lisa, iluzia, femeea?
Sau numai un tablou,
Zâmbet rănit,
Culoare, halou,
Pemtru un trecător grăbit?
Altheea, Altheea,
Atletica... femeea!

Se simțea privit, dar nu avea curajul de a se roti și a surpinde ochii care îl țintuiau cu insistență; o timiditate nejustificată, un sentiment de jenă îl dominau tiranic, fără ca el (care nu încercase niciodată asemnea stări!) să poată schița vreun gest care i-ar fi ușurat starea. Știa că ar fi fost îndeajuns să se rotească un sfert de cadran pentru a-și afla sursa neliniștii, dar nu o făcu! Prefera să stea acolo, în fața tabloului medieval, din care se degaja un surâs neînțeles, cufundat în marea de incertitudini...
– Întoarce-te către lume!
Vocea venise parcă dintr-un vis trăit de el într-o noapte imemorială...
Se întoarse brusc pentru a vedea cine îi vorbise:
– Care lume?
– Lumea a plecat! Sunteți singur în muzeu și este ora închiderii.

Plecă fără a-și mai lua rămas bun, schițând un gest-promisiune că va mai reveni pentru a-și plăti datoria impoliteții. În stradă, trandafirii galbeni se înălțau gigantic până la ultimele etaje ale zgârie-norilor, având țepi albaștri de metal și petale de chihlimbar străveziu.

Figura Giocondei trona proiectată pe clădirile dimprejur, surâzând și invitând la contemplare... Întretimp, tecile trandafirilor creșteau tot mai înalte, găzduind pe frunzele lor gândurile nerostite ale tuturor, îmbibând cu parfumul lor pământul, aerul, trecătorii. În continuare, se simțea privit și nu avea curajul să-și ridice privirea spre înaltde unde, din cupele uriașe, se revărsau roiuri de fluturi mari care vibrau aerul cu aripi multicolore, iscând acordurile unei melodii pe care el o fredonase demult:”Altheea, Altheea, tu iluzia, femeea...”. Gioconda surâdea misterios... El mergea plictisit către casă, nevâzând nimic din toate acestea.

Masa tăcerilor

Jucăușele tristeți
Neînțelese
Se servesc pe alese,
Printre esteți;
Dincolo de vitrină,
Stă zveltă-n lumină
O siluetă-n rugină,
Trecuta regină,
A fostelor dimineți.
Au curs pe bulevarde
Mulțimi cu placarde;
Azi nu se mai aude
Nimic despre atunci,
Pavajele ude
Zac strivite-n opinci.
Orașul îmbufnat
Se frământă adecvat...
Pe ulițe,
Veghează bufnițe;
Prin piața centrală,
În blănuri de gală,
Trec turme de oi;
Se sfărâmă în cioburi
Ziua din noi.
Lângă catedrală,
Se mai aud viori;
Dau lupta finală
Pescărușii chiori.
Undeva, la etaj,
Mai cântă un paj,
Despre cât e de viu
Și atât de pustiu,
Orașul ăsta mare,
În permanentă frământare!

Stăteau tăcuți în jurul mesei masive, rotunde, din marmură neagră. Pe luciul sticlos, începură a luneca mai întâi privirile lor îngrijorate, apoi gândurile lor furtunoase. Îi mângâiau suprafața cu degete zbârcite, palme tăbăcite, muncite, netezind asperități imaginare, încercând să împrăștie cioburile conștiințelor sfărâmate. Într-un târziu, unul dintre ei spuse:
– Apă!
Pe marmura încinsă, sfârâiră lacrimile celorlalți. În aburii ce se ridicau în văzduh, țipau isteric

pescărușii albaștri. Prin oraș, defilau regimente de bufnițe roșii. La început, fusese o simplă masă a tăcerilor.

Parfum

Traversează orașul
Cârduri de lebede roșii,
Caii cad pe gânduri
La amiază,
Plouă cu stropi aromați;
Păsările și-au luat mașină,
Șoselele-s pline cu apă,
Cuvintele se înecă în arbori,
Albastru, negru,
Obsesii imediate,
Culori abandonate!
Se aude că la poluri,
Va ninge pe rupte,
La noapte.

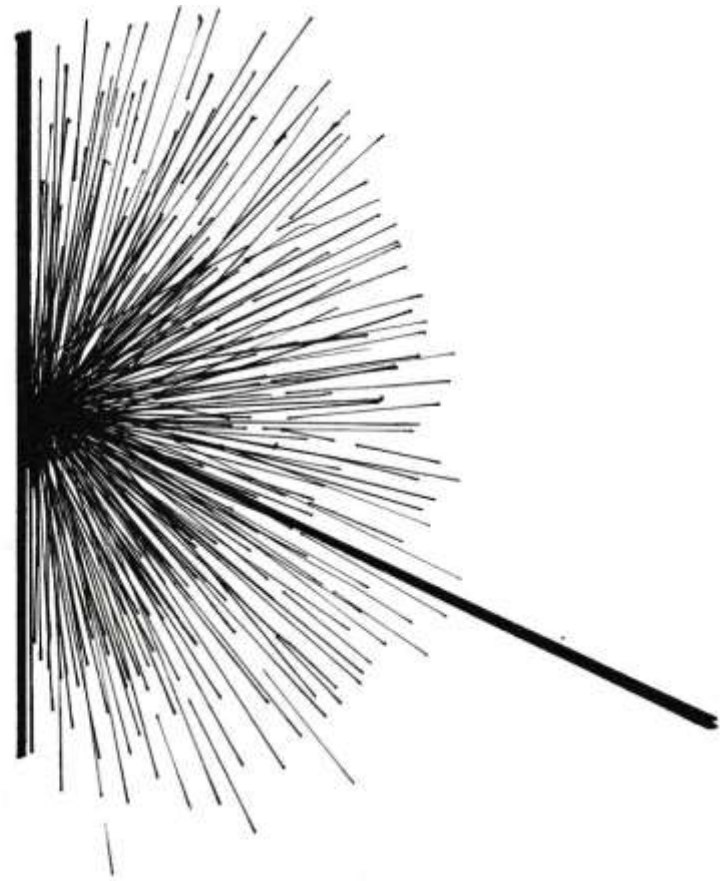

Orașul se cufunda în valuri de parfum tare, amețitor. Ploua de foarte puțin timp, iar prima impresie fusese că aromele se ridicau din pomii înfloriți. Mai târziu, își dădură seama că însăși ploaia era aromată! După un timp, aversa deveni torențială, inundând străzile și crescând lacurile. Parfumul deveni insuportabil. Oamenii se plângeau de amețeli. Copacii, florile, iarba, străzile, clădirile, orașul întreg erau învăluite în aceeași aromă pătrunzătoare, ca într-o enormă uniformă olfactivă. Câinii își pieduseră simțul definitoriu și odată cu el, orientarea; băntuiau de colo-colo, beți de mirosul puternic. Chiar parfumeriile avură de suferit, pentru că în fața naturii dezlănțuite, licorile cu denumiri prestigioase nu mai aveau nicio căutare. Salvarea veni pe neașteptate: buletinul meteo anunța un val de ger polar care avea să vină în scurt timp pe acele meleaguri cu pricina. Peste noapte, îngheță totul. Dis de dimineață, în piețe, se adunară oameni care sărbătoreau. Își redobândiseră o latură a personalității prin folosirea din nou a parfumului preferat, câinilor le revenise mirosul ș.a.m.d. dar starea s-ar fi putut schimba! Un singur grad peste zero și totul s-ar fi cufundat, din nou, în infernul parfumat! Până atunci, aveau destul timp să schieze,să se dea cu sania sau să se bată cu bulgări de zăpadă aromată.

În euforia generală, nimeni nu dăduse atenție unei știri scurte:”La Polul Nord, de câteva zile, calota glaciară a căpătat un miros puternic, floral. Din cauza încălzirii globale, temperatura este în creștere. Specialiștii anunță ploi abundente etc.”

Simplul perfect

Câmpuri fără drum,
Fumuri fără scrum,
Singurele, himerele
Stingherele, baiaderele
Au jucat ultimul act,
Pe bulevardul compact.
Rațiunea a înghețat
Printre monștri;
Somnul ei repetat
Naște iluștri.
Fără trac,
Fără restricții,
Doar statuile tac,
Fără interdicții...
Culorile de peste zi
Se schimbă-n umbre cărămizii.
Elevii poartă cu prestanță
Șorțurile de vacanță.
La liceul de arte,
În ultimă instanță,
Vine tura de noapte.
Prin vitrine,
Se etalate uzine;
Pe bulevard,
Trec grăbite
Mulțimi uimite,
Care visează revanșard,
La simplul perfect, comunard.

”Păreau a nu ne vedea, așa cum se roteau bezmetic în jurul nostru-iele dezlănțuite ce adulmecaseră prada. Se roteau urlând cu pumnii strânși în aer și dinții rânjiți spre cer, până când nu mai puturăm distinge nimic; deveniseră o masă roșie, compactă, care se rotea din ce în ce mai repede în jurul nostru. Din când în când, se mai răzlețea câte un strigăt din vuietul care ne înconjura. Încet, toate acestea lunecară undeva, jos, încât noi nu le mai auzeam și nici nu le mai vedeam. Lunecau lăsând loc aburului albăstrui să învăluie totul. De undeva, se răspândeau acordurile orgilor.” Se întreba când au fost toate acestea, ce s-a întâmplat cu ei între timp, fără a observa cum în clepsidra de pe măsuță, nisipul încremenise într-un semn de exclamare. Umbrele serii se așterneau liniștit prin odaie, acoperind mobilele, pereții, tavanul... Privirile lor deveniră un hățiș din care parcă nu mai puteau scăpa vreodată. Nici nu voiau!

Cântec de drum

Mi se crăpaseră tălpile
De atâta călcătură
Peste urmele strămoaşele,
Peste ţărâna dură,
Peste uscătură,
Peste gliile răzeşele.

Nu de om,
Nu de viteaz,
Nu de cal,
Nu de stihie,
Ci de-mi este numai mie
Steaua spulberată,
Faţa fără fată,
Rana fără plată.

De atâta secătură,
De atâta umblătură,
Tălpile îmi fură
Strașnic tăbăcite,
Iepele-nșeuate,
În bătătură.
Mâinile crăpatele
Țin hățurile,
Buzele uscatele
Suflă fluierele,
Aburi și fum
Se adună duium.
–La drum!

Aburul se lăsa bogat și moale pe țărâna umedă, săpând semne care nu semănau cu niciunul dintre cele cunoscute. Pe măsură ce pământul se înmuia, fuioarele săpau tot mai adânc, scoțând la iveală alte semne, complicate. Din nori, răzbăteau voci de copii. Caii galopau apăsat, gonind către ziua de mâine.

Cântec marinăresc

Plutea de multă vreme singur
Peste oceanul de păreri,
Sfidând viitorul nesigur,
Suflând din răsputeri
În pânzele zdrențuite;
Sirenele despletite
Îl învăluiau insiduos,
Îndemnându-l languros
Spre abandonul glorios,
În valurile dezlănțuite.
Busola își pierduse Nordul,
Valul sfărâmase bordul.
Stelele răsăreau tremurător,
Pe firmamentul înșelător.
Sufla în pânzele desprinse
Țănând parâmele întinse,
Uitat de vânt,
Trădat de soare,
Își mâna corabia cutezătoare,
Freodonând un tandru cânt...
Urmărea cu înfrigurare
Calea spre un ținut
Numai de el știut,
Un nou pământ,
Dincolo de orice mare,
De orice frământare.

Stăteau tăcuți în jurul meselor de lemn, în taverna de pe faleză,strângând în mâini paharele golite pe jumătate. Cu privirile fixe și buzele țuguiate, priveau nemișcați într-un punct. Își vorbiseră destul până la ora aceea,dar nu reușiseră să-și explice ceea se întâmplase! Acum, după atâtea ore, le stăruiau în auz frânturile unui cântec. În dimineața acelei zile, unuia dintre pescarii care treceau prin piață în drum spre ponton, îi tăie calea un puști fluierând ceva ce părea cunoscut:
–Stai o clipă! Ce cânți ?
Copilul continuă să fluiere ceva mai tare.
–Exact asta am și eu în minte, spuse pescarul îndepărtându-se.
La mal, ceilalți pescari trebăluiau la bărci cântând în cor aceeași melodie. Satul se trezea încet-încet; pe străzi, își făcură apariția negustorii, gospodinele, copiii, toți fredonând același cântec. Când realizară ce se întâmplă, se adunară în piață, în taverne, la colțurile străzilor, discutând aprins. Cei mai bătrâni dintre ei spuseră că acesta era un cântec foarte vechi, pe care îl intonau marinarii în momentele grele de rătăcire sau furtună. Parcă avuseseră același

vis și se treziseră în zori cu aceeași melodie în auz, ca un ecou al celor visate. Seara, peste micul sat de pescari, se așternu o ceață groasă. Din larg, se auzea o voce cântând acea melodie pe care o fredonseră cu toții. În ziua următoare, văzură o corabie,cu pânzele ferfeniță și bordul sfărâmat, ancorată în port. Oricât de mult scotociră epava, până în cele mai ascunse cotloane, nu găsiră pe nimeni! În minte, le stăruia însă cântecul, semn că, în sfârșit, el a ajuns acasă!

Pânză chinezească

Cele mai multe
Fiind spuse,
Se înecaseră ideile confuze
În galbenele pânze
Ale teatrului
Cu umbre mișcate, difuze.
Între timp, se furase
Praful de pușcă...
Acul magnetic
Se răsucea nebun,
Într-o dungă,
După un pol iluzoriu,
Ce nu putuse încă
Nimeni să îl ajungă.
Acorduri diftonge, blajine,
Izvorâte dintr-un roșu,
Creponat lampadar,
Invadează, în acorduri fine,
Orașul interzis, imaginar...
Amurgul incendiar
Se așterne extatic,
Peste orașul princiar,
Galben, fantomatic,
Scăldat în artificii,
Chinuit de delicii...
-Vânt la pupa!
Plutește, Marco, plutește!

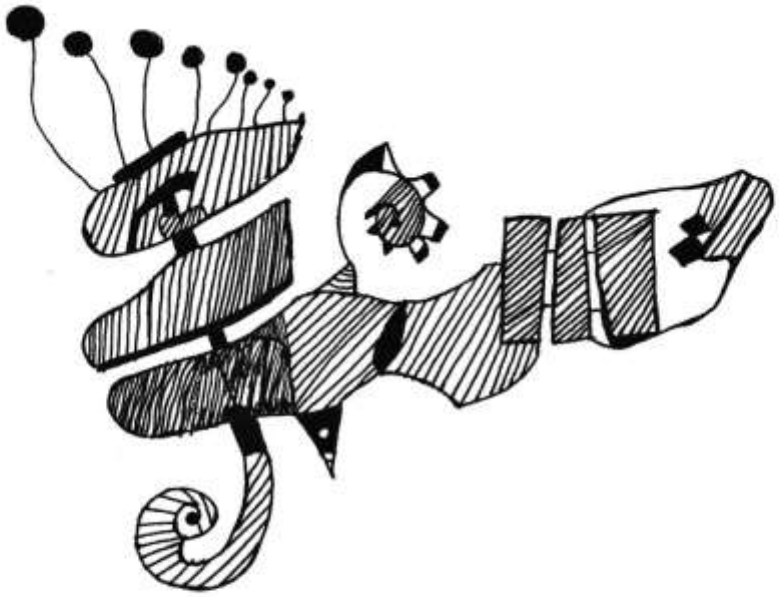

Arlechinul sufla nervos într-o morișcă de hârtie galbenă. El aflase că tot ce știuse nu mai era valabil! Din această cauză, hotărâse să nu mai apară în public. Între timp, negustorii începură a-i vinde în stradă moriștile galbene, lampadarele de hârtie roșie și artificiile. Melancolic, clown-ul începu a-și toarce în sine fuiorul gândurilor, pe care nu avusese niciodată curajul a și le mărturisi! Dincolo de orașul interzis, i se dezvăluia marea galbenă și caldă. Pe când admira priveliștea, nu băgă de seamă cum, în decor, se insinua o prezență la care el nu se gândise vreodată. Ea pășea cântând, cu o morișcă de hârtie galbenă în mâna stângă și o busolă în dreapta. Se spune că atunci s-ar fi născut Marco Polo. Despre toate acestea, doar vântul va mai vorbi!

Stampă orientală

Noapte...
Nisipuri și urme de pași
Rătăciți în decor;
Cămile lenește
Sorbind din găleți
Apa stătută;
Nicio adiere...
Doar vijelia gândului neobosit,
Spălând dunele...
La foc, seara, în toate!
E frig și pustiu,
Poate...Sahara.
Poveștile dezleagă limbile
Scurgându-se,
Ridicându-se,
Spre înaltul
Cerului orbit
De stele.
Fuioare de fum aromat,
Din narghilea,
Și aburi, din ibricul cu cafea,
Se ridică
La coapsa gândului leneș.
Beduin...
Gând hoinar, sibilin,
Fără hotar.

Hoinărise întreaga zi pe străzile labirintice, fără a mai ști în ce direcție să o apuce. Mersese pe sub baldachinele prăvăliilor pentru a se feri de razele pârljolitoare ale soarelui de amiază. Acum, astrul zilei devenise portocaliu, iar din oraș se ridicau aburii serii, pe măsură ce praful stârnit de tălpile oamenilor, copitele asinilor și ale cămilelor se așternea în valuri fine pe străzi, tarabe, case și... gânduri. Muezinul chema la rugăciune, iar stelele începură a licări. Seara îl găsi la capătul unei ulițe strâmte care da în marginea deșertului. Porni odată cu răsăritul Lunii, pe poteca ce șerpuia către dunele de la orizont. Undeva, se ghiceau contururile unei așezări, poate o oază...Vântul îi ținea de urât, mângâindu-i auzul cu o muzică pe care o auzea numai el.

Haiducească

Jefuirea încetase.
Rispeau acum prisosul,
Îmbuibați de cântec,
Vin și veselie,
Păstrând pentru sine
Grosul.
Soarta le surâsese.
Zânele îi dezmierdau
Trăgându-i de cârlionții
Bărbilor.
Acum, nici să fi murit
Nu mai puteau!
Până când,
Nebăgatul în seamă,
Pirpiriul nătâng
Ridică tonul,
În euforia generală,
Strigând:
- Bă, dar caii
Unde ne sunt?

Privea călușeii multicolori care se roteau atât de repede încât nu li se mai distingeau contururile. Era învăluit de curcubeul care dădea roată învârtitorii. Fu luat pe sus de către vârtejul colorat; în câteva clipe, călărea bidivii înaripați printre nori argintii. Caii adevărați fuseseră scoși din circulație. La târg, negustorii se tocmeau pentru cai-putere. De aceea, el nu voia să mai coboare niciodată ;de pe cai, sau dintre nori? Cine știe?

Cețuri roșii

În parcul cufundat în ceață,
Solitara domnişoară
Așteaptă o planetară,
Nouă, roşie dimineaţă.

La pensiune:
–Uniune!
În cartea de impresii,
Se consemnează depresii.

Peste urbanul glorios,
Covorul noros
Se lasă gros,
Tot mai jos,
Etanş, riguros;
Plouă înciudat,
Insistent, apăsat,
Rece, nervos.

Doar ea, pe tocul jos,
În parcul de la gară,
Trăgând languros
Din proletara țigară,
Așteaptă voluptuos,
Dimineața incendiară,

În salonul cald, aerul moale mirosea a vanilie. Stătea lungită pe canapea lângă motanul care îi privea pe amândoi hipnotic, cu un ochi verde și celălalt albastru. Nu a știut când ea s-a ridicat și a pornit pickup-ul. Din difuzor răsunară cântece tari, mobilizatoare. Atmosfera deveni incendiară. Deschiseră o sticlă cu șampanie roșie, în cinstea victoriei! Bulele băuturii se dilatară colosal, cuprinzând camera, clădirile, orașul și...gândurile lor dezlânate. De pe canapea, o panteră roșie, cu un ochi verde și unul albastru, îi privea fix, hipnotic, mârâind amenințător. Camera fu invadată de un parfum de roze sălbatice. Se ridică de pe canapea, spunând că nu îi plac acele cântece; ea o iubea pe Nena! Începură amândoi să cânte ”99 red balloons”... Ea îi șopti la ureche că pantera roșie i-ar putea sfâșia în orice clipă, dar ei nu îi este teamă, atâta vreme cât sunt împreună. La televizor, se derula la nesfârșit o imagine alb-negru, a omului fără chip.
Când s-a trezit, ea nu mai era. Pe canapea, torcea plictisit motanul cu un ochi verde și celălalt albastru. A privit pe fereastră spre parcul gării, unde se ridicau alene baloane roșii... de ceață

Sic transit...

Erau tineri,
Bătrâni deopotrivă,
Sugând laptele
Din uger de locomotivă;
Prinși în vitezele
Vârstei lor,
Treceau din vagon,
În vagon,
Pășind ușor,
Pasager, întâmplător...
Împărțeau cărți poștale
Cu figurile lor
Atemporale.
Gările se succedau
Rapid, multicolor.
Ceață în zori,
Aburi și fum,
Atât de tineri,
Atât de bătrâni!
Călătoreau la infinit
Prin același decor,
Răspândind liniștit
Un chip prăfuit,
Numai al lor...

Trenul gonea pe culoarele întunecate; stațiile se succedau rapid, anunțate fiind de o voce, metalică, impersonală. Călătoria decurgea monoton, previzibil până când, fără a se ști de ce, vocea deveni din ce în ce mai alertă; anunța orașe, palate, castele, grădini, muzee și chiar numele unor constelații. Abia fu rostit numele zeiței înțelepciunii, când trenul ieși din culoar direct pe o alee lată, pavată cu piatră și străjuită de statui antice albastre, albe și violete. Mașina se lansă mai departe pe culoarele întunecate. Brusc, vagoanele fură invadate de o lumină galbenă, crudă. În mijlocul arenei, gladiatorii își vărsau sângele pentru gloria cetății. Mulțimile dezlănțuite aclamau și aplaudau. Cezarul ținea degetul mare în sus.”A fost Circus Maximus! Urmează...”.Trenul gonea fără a mai opri, prin grădini cu iarba albastră, săli de castel cu armuri de cristal, orașe cu piețe și fântâni... Într-un târziu, ieși din galerie ruginind instantaneu. Prin crăpături, își făcură loc buruienile, șopârlele, gândacii, păianjenii.Vagoanele fură acoperite de mușchi roșcat. Călătorii țineau lumânări aprinse în mâini. Zăreau marea. Aproape de mal, se legăna o luntre încăpătoare, cu pânze. Urcară cu toții în barcă, iar la prima adiere, plecară în larg.

Diversiuni

Diversiuni-uitate mituri,
Ratate ambiții!
Esenin scria pe ziduri,
Uriașe ediții.
Pe zidurile scrijelite,
Azi, cresc stalagmite;
Stau proscrișii în iarbă,
Tolăniți în ambiții;
Filosofii își râd în barbă,
Etalând calviții...
Fetele precoce
Atacă feroce
Banalele inhibiții.
Într-un echilibru precar,
Mișună candidații pe culoar;
Gemenii râd obraznic iar,
Într-un oarecare public, galantar.
Mâine, sau într-o zi oarecare,
Ne așteaptă o nouă,
Eficientă, evaluare.
Domnișoarele de onoare
Afișează fervoare,
Unduindu-se lubric,
Prin al zilei nimic;
Click!

La început, pusese totul pe seama felului lui de a fi mereu cu”capul în nori”. Mergea cu pas grăbit, pe străzile pe care credea că le cunoaște, ținând strâns buchetul de trandafiri albaștri. Nu ar fi trebuit să mai fie mult dar, de la o vreme, trecea pe străzi necunoscute.Rozele din buchet își schimbaseră culoarea în galben pai. La numărul la care ar fi trebuit să fie casa, găsi un parc mic, cu o statuie a cuiva care părea a-l privi sever. Timpul trecea amețitor de repede și știa că era în întârziere.”Poate am greșit orașul!”, ”Nu ai greșit nimic!”. Vocea venise din spatele său. Se roti pentru a vedea cine vorbise-un bărbat între două vârste,care semăna izbitor cu chipul statuii.”Pe aici, lucrurile s-au mai schimbat!”.”Au trecut doar câteva zile de când am mai fost pe aci!”,”Așa crezi tu?”. Se îndepărtă zâmbind. Rămase nedumerit, moment în care o voce liniștită îl întrebă:”De ce întârzii?”,”Cred că m-am rătăcit! Nu te mai pot găsi! Totul este altfel, acum!”,”Cum, nu mă găsești? Sunt chiar aici!”. Stătea râzând în fața lui. El îi oferi buchetul roșu-aprins. Știa că nu se va mai rătăci niciodată!

Homer

Aşteptau un război
Care nu începea niciodată;
Trebuiau să păzească
Ceea ce era de păzit,
Fără a se lupta vreodată.
Aşteptau cu ochii închişi,
Înghesuiţi unii într-alţii,
Nemişcaţi, întinşi,
Cu capetele în saci
Şi piciorele în gol,
Sfidând abisul...
Murmurau în barbă
Gândurile lor,
Cu braţele încolăcite
Pe paturile armelor,
Care căpătaseră
Nume de femei și rugină.
Într-un târziu,
Unul dintre ei vorbi:
–Ieri, l-am întâlnit pe Homer.
Vedea!

Rătăceau pe străzile cetății; vântul foșnea printre trestii, iar soarele revărsa văpăi roșcate pe luciul mării calme. Nu știau cât timp se scursese, de când pășiseră înfrigurați pe prima dală a urbei de dincolo de milenii. Cum au trecut prin arcada de piatră, i-au învăluit imaginile convoaielor de care cu stofe fine, amfore cu vinuri, scuturi, coifuri , armuri de bronz și sclave cu părul lung și priviri adânci. Treceau șiruri de femei și bărbați în togi albe, cu coroane de laur pe creștete, murmurând incantații. Dintr-o tavernă răzbăteau sunetele chimvalelelor, darabana tobelor din piei de capră, vocile groase ale soldaților beți ce-și cântau faptele de vitejie, țipetele ascuțite de plăcere ale vivandierelor. S-au oprit în fața frontonului cu bazoreliefuri cu ciorchini de struguri, zei, nimfe, efebi, satiri , amfore, corăbii și eroi cu coif, paloș scurt și pieptar cu Gorgona protectoare. Patru stâlpi străjuiau intrarea. Au atins în treacăt unul dintre piloni, iar pietrele începură a vibra, la început, într-un registru grav și lent, apoi mai repede, în tonuri din ce în ce mai înalte, până când muzica se contopi cu țipetele pescărușilor. Departe, dincolo de zidurile cetății, din alt timp, li se părea că aud răpăielile armelor din primele războaie moderne, lașe, dar se înșelaseră-erau bobocii magnoliilor mov, care pocneau asurzitor, zămislind parfumuri tari. Nu erau strigăte de luptă, ci tuna glasul lui Homer, declamând.

Idele lui Marte

Iubito, iar te-ai grăbit!
Primăvara, îţi zic,
Încă nu a venit!

Terasele abandonate
Servesc depresii reconfortante.
Oraşul, în centru-i bolnav,
Icneşte grav.

Prin cotidianul multicolor,
Parcurg bulevarde
Zgomotos, răscolitor,
Mulţimi revanşarde.

La ureche, lipit,
Şoptesc şi îţi zic:
-Iubito, primăvara
Încă nu a venit!

Sunt doar Idele lui Marte,
Când inima se zbate,
Iar stelele, din noapte,
Dau din ţâţe lapte
Necunoscuţilor eroi,
Nemuriţi şi goi.

Văcarii cântând în cor,
Își mână cirezile
Spre abator.
Ciobanii, tihnit,
Își mână turmele
Spre infinit.

–Primăvara, iubito, îţi zic,
Încă nu a venit!
Primăvara, pentru noi,
Vine într-o seară de joi.

Dincolo de barieră, ciulinii își încearcă norocul. Trec alene trenuri printre petice de zăpadă și fum. Nu știu când ai plecat la gară. Aș fi vrut să îți prind în bluză un ghiocel! Îți promisesem o primăvară numai a noastră. Îmi promisesei că o să stai! Lumina crudă, de azi, promite numai speranțe. Lacurile împing cețuri lăptoase spre străzile pustii. Este încă atât de mult

până spre o oarecare dimineață comună! Trenul împinge aerul gol, cântecul nostru aleargă în urmă-i... Spații siderale, reci umplu depărtarea mută dintre noi. Liliacul așteaptă privirea ta ca să înflorească. Abur liliachiu...șine lungi, lucioase...Eu nu te mai știu. Într-un subsol, taraful duce lipsă de vioară.

În Vama Veche

Fumează pe rupte,
Beau de sting!
Fetelor li-s fustele scurte,
Spre mare, visuri împing....
Fug în vama marină
Adolescenți fără vină;
Își lasă hainele pe mal,
Se aruncă în primul val...
E vară total, permanent!
Cântă, dansează efervescent;
Aruncă sandale
Pe nisipurile goale,
Unde pescărușii, haimanale,
Stau la taclale
Și le ciugulesc
Aerul lor romantic, burlesc,
Pe când ei își ițesc
Din mare,
Pletele ude,
Visurile crude,
Candida fervoare...
În Vamă,
Ca în vechea Eladă,
Îi cheamă
Stele, ce nu pot să cadă!
Diseară, corzile de chitară
Vor țese noi planuri,
Aventuri, idealuri,
Pentru viitoarea vară,
Mai fierbinte, mai lungă,
Mai incendiară.

Stau pe nisip în jurul focului, cu pletele șiroind de apa sărată și sporovăiesc întruna. Unul dintre ei ia chitara și începe să ciupească strunele. Cântecul se înalță în liniștea serii care abia se așterne, răspândindu-și umbrele albastre pe plaja largă.În jurul lor, se adună cârduri de pescărușI. Focul dansează în tonuri roșcate, pe ritmurile vioaie ale melodiei. Sunt acum o insulă de lumină și cântec, încojurată de pescărușI, nisip și mare, care încep a se roti într-un vârtej amețitor sub cerul de cerneală pigmentat cu sclipirile reci ale primelor stele. Valurile se sparg la țărm, strălucind jucăuș în lumina rece a Lunii. Unul zice:
–Și pe Lună este o mare, Marea Serenității!
Râd cu poftă, se ridică și pleacă spre vara viitoare.

Ploaia

Îmi pare că în noaptea asta plouă,
Cu struguri roșii rupți în jumătate,
Zemoși și dulci ca lacrima de rouă,
Și zace toamna-n pubertate.

De-atâtea ceasuri plouă, plouă,
Prin veacul de singurătate,
Și-n noaptea asta rece, nouă,
Nimeni nu are dreptate...

Și vinul mă desface-n două;
Trec amintirile în iureș, toate,
Vara și toamna se topesc amândouă,
În ploaia care curge... printre șoapte.

Niciunul dintre ei nu mai avea ceva de spus. După discuția șoptită, prelungită până-hăt!-spre zori, se ridicară de la masă, promițându-și unul celuilalt că nu se vor mai reîntâlni. Nu vedeau cum, pe hipodrom, începură a goni cai sălbatici. Nu vedeau cum, foarte aproape ,cădeau capete strivite de uitare.Nu le păsa că se anunțase o ploaie dulce, floral㠠La tarabă, se vindeau pepeni roșii, iar florăresele vindeau flori de vin roșu...ba, nu! Vinars. Despre ceea ce vedeau, nimeni nu a mai relatat niciodată, nimic. Tot ceea ce se știe este că între timp ploua torențial și dulce peste coamele argintii ale cailor sălbatici și peste vorbele lor spuse cândva, într-o întâlnire fără sfârșit. A doua zi, soarele zâmbea din nou, tuturor.

Paradă

Defilează tancuri,
Plutoane pe arcuri.
Veselie gregară...
Între timp,
Pe un câmp,
Un om ară.
Stindarde fâlfâie concret,
În amurgul violet.
Soldaţii de gală
Defilează agale,
Pe ritmuri egale,
În euforia generală.

Mai târziu, spre seară,
Într-o mansardă,
Pe o singură coardă,
Scânceşte o vioară.

Festivalul nervos
Se arată de prisos.
Glorioasă paradă, finală!
Mâine, copiii
Fug iar de la şcoală.

Tancurile și celelalte blindate împodobite de paradă treceau pe artera centrală, răscolind cu șenilele asfaltul, care, în urma lor, devenea brazde adânci de pământ negru. Mașinăriile piereau în depărtare, devenind puncte zumzăitoare, bondari de oțel care lăsau în urma lor ogoare arate. Își făceau apariția cetele de plugari desculți, cu cai înhămați la plugurile din lemn. Se apropia seara, vremea la care copiii plecați din zori de acasă aprindeau focuri. Coceau cartofi și spuneau povești de spaimă. Tații lor povesteau despre bunicii lor , luptători într-un război de demult. Se lăsă noaptea. Unul dintre ei începu să cânte.

Dodii de duminică

Duminică, la vot,
Duminică, la înot,
Duminică, la slujbă,
Duminică, la drujbă!
Astăzi, vineri nu se-aude,
Străzile sunt curbe ude,
Sâmbăta-i doar un nimic
Scăpat iute, din buric;
Chinul ăsta rar și dulce
Îl pricepe cine se duce,
Prin nor negru, beat de muște,
Lupul alb să mi-l împuște!
Câinele, de vrea să-l muște,
Se afundă în moluște;
Câinele poporului,
Spaima viitorului...
Caraibele gângave
Zac duminica bolnave,
Icnind limpede și clar,
Ca football-ul nuclear.
La televizor, cotarlele
Asmut vuvuzelele,
Umflă difuzoarele,
Colorând ecranele;
Plâng doar mahalalele!

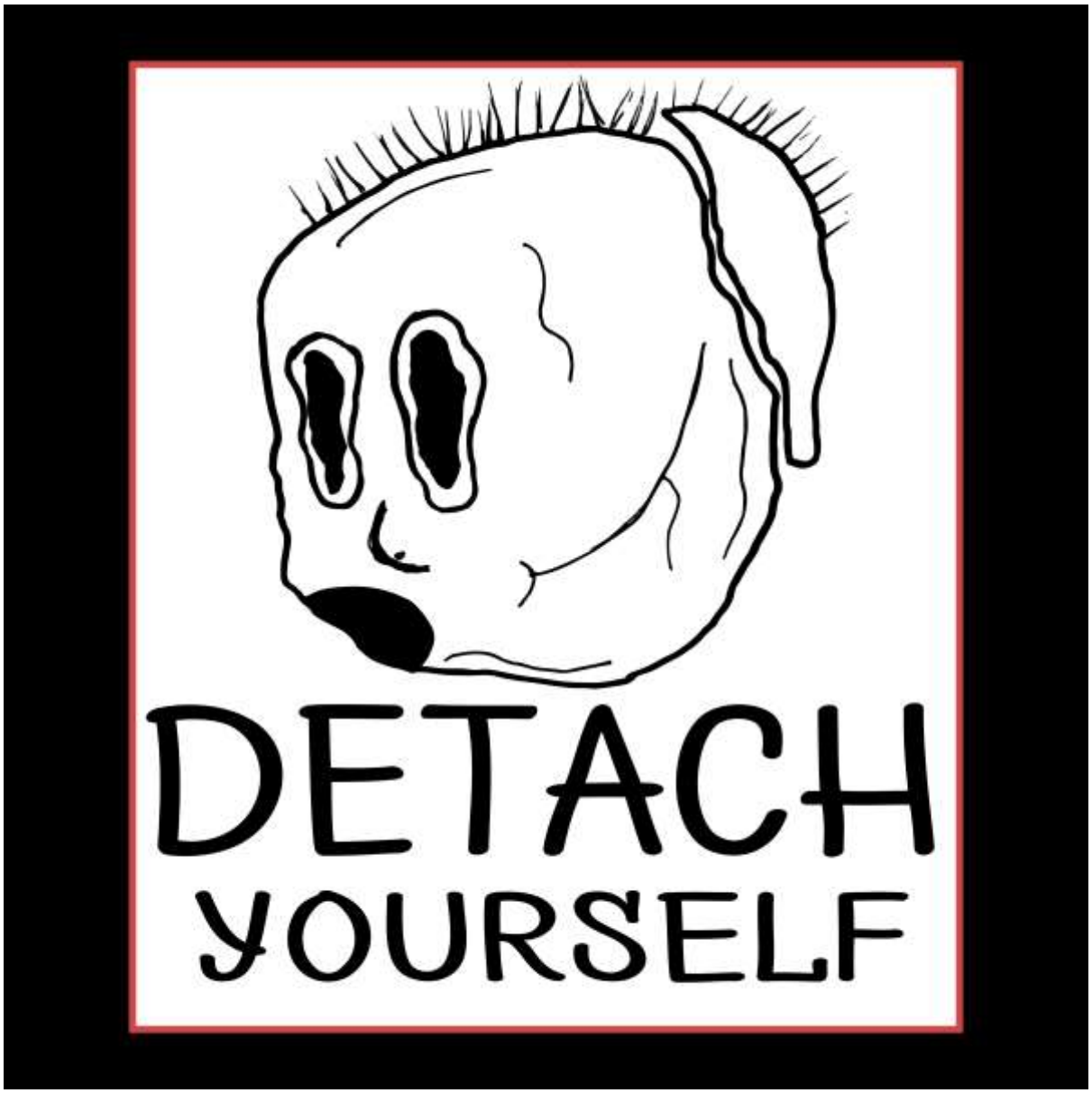

Pădurea devenea din ce în ce mai deasă; cu greu se mai putea răzbate printre trunchiurile acoperite cu mușchi și licheni. Siluetele se înălțau acoperind soarele care pălpîia timid prin încrengătura brațelor, capetelor, umerilor, șoldurilor și membrelor. Erau mii de manechine de bărbați,femei și copii, adunate strâns unele lângă altele. În loc de cetină, pe jos erau bucăți de brațe dezarticulate, capete sau trunchiuri desprinse din siluetele altor manechine dezmembrate, ca o descompunere sintetică peste care crescuseră buruienile naturii. Erau înspăimântătoare prin lipsa ochilor de sticlă colorată; gâvanele se deschideau larg într-o întrebare mută. Nimeni nu știa cum apăruse acea pădure tocmai în piața principală a orașului. Nu se mai putea trece pe acolo; utilajele gele se dovediseră inutile în încercarea de a le sfărâma. Locuitorii fură nevoiți să se consoleze cu gândul că acea aglomerare va rămâne pentru totdeauna în centrul urbei. Trecuse chiar un foc mistuitor peste grămadă, lasându-le în urmă doar puțin afumate. Ploile nu reușiseră să tocească siluetele. Păsările își făcuseră cuiburi pe țestele din plastic. Pe toate acestea le-a văzut cu ochii săi, într-o zi de duminică, într-o

călătorie despre care nu a mai vrut vreodată să vorbească. A zărit într-un colț al pădurii, un manechin lăcrimând! Era singurul care încă avea ochii de mărgele albastre. Nu l-a crezut nimeni, iar după atâta vreme, nici el nu mai era sigur despre aceasta. Oricum, dacă treceți vreodată pe acolo încercați să memorați cât mai multe detalii. Este de preferat să țineți minte deoarece fotografierea sau filmarea sunt strict interzise!

Adecvat

Stivele de gânduri teșite
Se adună-n stalagmite,
În parcurile de joi
Cu alei de pași în doi,
Pe când, aeropurtate,
Avioanele cu arte
Vin de departe,
Cu antice artifacte
Ce arată semne abstracte
Despre lupte și eroi,
Oameni vechi și oameni noi,
Doar de ar fugi de noi,
La Idele lui Marte,
Șopârla fără șoapte,
Când cei glorioși și goi
Reproșează-n noapte,
Cu litere din carte,
Măreței conjuncturi
Fără oră, fără gravuri,
Fără pancarte:
–Aici, suntem doar noi,
Ai zilei, mari eroi,
Făpturile intacte
Cu gesturi adecvate.

Rândurile pe care le aștern la această oră târzie nu au nicio legătură cu realitatea și nu sunt adresate în mod special cuiva; mai bine spus, nu sunt adresate nimănui! Pe de altă parte, cele povestite aici s-ar putea constitui în realități independente față de ceea ce filosofii definesc a fi ”realitatea obiectivă”. Așadar, nu sunt adresate cuiva, nu sunt ”felii” de realitate, deci de ce le-ați mai citi? Poate pentru că gărzile hotărâseră să traverseze cu pas hotărât granița care separa piața centrală de grădina cu tei. Gestul a rămas consemnat ca ”fuga spre firesc”. Nu vă pot relata precis acea întâmplare; martorii au povestit că, la trecerea soldaților din piața îngrădită cu garduri și sârmă ghimpată, paturile armelor s-au sfărâmat în așchii minuscule devenind rumeguș, iar țevile puștilor s-au topit, devenind șine de tramvai. Tot ceea ce vă mai pot spune este că martorul metamorfozelor a fost un fotograf, care privea către orologiul din piața centrală, din care se scurgeau pe asfalt șiroaie de minute. Momentul a fost imortalizat cu un aparat ”Lumiére” cu burduf și trepied. Fotografia de astăzi este doar o copie (originalul s-a pierdut) și arată pe un carton alb, lucios, un ornic roșu care în loc de cifre, are litere! A pentru ora 1, B pentru ora 2 ș.a.m.d. Doar pentru ora douăsprezece, în loc de litera L, este desenat un cal negru, de șah. Copia poate fi văzută în muzeul orașului, în sala timpului pierdut; orar de vizitare 09.00-21.30. Se aude că în muzeele din alte părți, ar fi expuse

fotografii similare, cu orologii, care, în loc de cifre, au litere din toate alfabetele lumii, dar toate având un cal negru, de șah, în locul orei douăsprezece.

Cântecul păsării captive

–M-au închis
Într- o colivie!
Creasta cu pietre scumpe
Mi-au schimbat-o
Cu ţepi ruginiţi;
Grăunţele de aur,
Pe care le ciuguleam în zori,
Mi le-au schimbat
Cu arpacaș;
Însuşi trilul meu cristalin,
Mi l-au schimbat
În zgomot nărăvaș,
De sticlă spartă, anodin!
Apoi, nemaivând răbdare,
Au vrut să mă schimbe
Din pasăre cântătoare,
Într-un papagal de fier.
Dar ei nu au ştiut!
Trilul de cristal,
Penele de zbor doritoare,
Aurul şi pietrele strălucitoare
Stau ascunse într-un soare,
Pe care numai ele îl ştiu,
Păsările cântătoare!
Fier mi-au dat,
Fier vor căpăta!
Încă nu-i prea târziu!
Vă spun:
Coliviile se descompun!

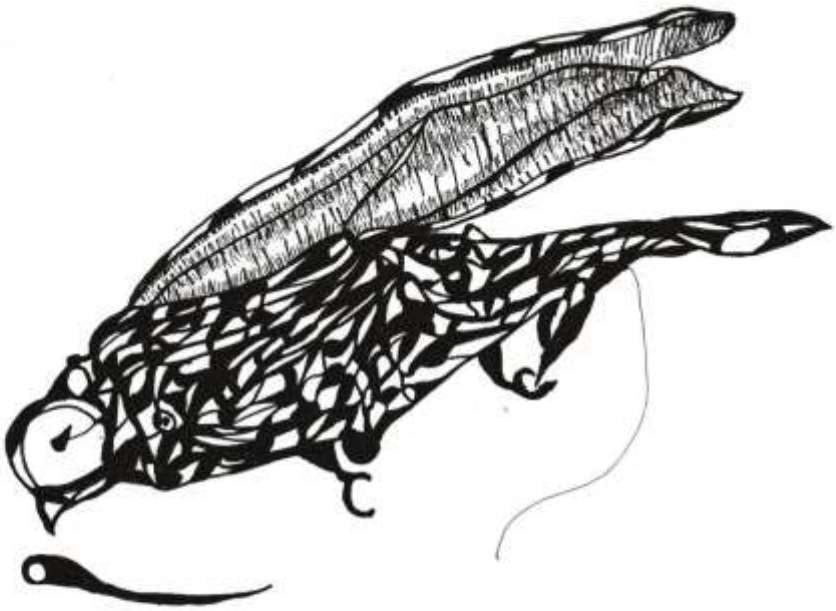

Știa că nu aveau ce-i face! Știa că orice i-ar fi luat sau orice i-ar fi impus, va continua să cânte. De aceea, îi croiră o colivie specială, cu bare groase, de fier. Intră fără împotrivire, cântând, așa cum făcuse o viață întreagă. Din cușcă, trilurile topiră barele. Cântecul urcă semeț spre înalt. Dădu din aripi rdicându-se dintre rămășițele coliviei, într-un zbor vertical spre cer,vrând să-și ajungă propriul cântec.

August oranj

Singur, în orașul suspect,
În augustul insurect,
Trec pe străzi întortocheate,
Pe lângă vitrine rafinate;
Navighez prin noapte
Spre zorile portocalii,
Spre frământarea din zi
Cu chipuri vii
Și flori hazlii;
Spre mâinele frenetic,
Spre polul magnetic
Cu societate fină
Și muzică în surdină,
Lentoare, candoare,
Departe de-a lumii rumoare!

În acele zile, îmi spuneai că îngrijești niște flori cu chipuri de femei și cozi de sirenă. Nimeni, până atunci, nu reușise să mă mintă într-atât! Am smuls una, fără să mă vezi. Ți-am oferit-o ca pe ceva care se găsește numai în Singapore. Ai primit-o firesc, fără emoție vizibilă. Între timp, florile începură a șopti frivolități. Prin odaie, zburdau bondari roz. În lume, aurul își pierduse valoarea, fiind schimbat pe foi de pergament. Sirenele cu cozi verzi anunțau remușcarea comună. Planetele se vedeau cu ochiul liber. Tu nu ieșeai din sera florilor vii cu chip hazliu și tulpină în coadă de sirenă. Doar acolo, lumina era portocalie!

Joc agitat

Agitația unei zile
Proclamă inutile
Instanțe nedemne,
Orgolii, însemne,
Gesturi extreme!

La ordinele impuse,
Masele supuse
Afișează extaz,
Schimbări de macaz.

Solitari,
Vagabonzii hoinari
Vor mese de gală
Și o altă rînduială;
Fredonează melodii,
Cu glasuri de copii
Și chip de femeie,
În timp ce la ultima cheie,
Tremură nărăvaș
Lacătul uriaș....

Prin oraș,
Trec cârduri,
Rânduri, rânduri,
Rațe sălbatice
Cu gâtul golaș,
Ciugulind vorace,
Somonul uriaș.

Se cântă mult,
Prin actualul tumult...
Sentimentele curg
Rapid, sacadat, agitat,
Spre gloriosul amurg.

–Pedalează, pedalează, respiră, hai, așa, mai repede!
–Răscruce! Am în față trei drumuri!
–Închide ochii și nu te gândi! Numără calm 1,2, 3...3,14...4, 5,....Treci mai departe! Ieși din cerc!
–Am ajuns la țărm!
–Vâslește, vâslește, așa, respiră, nu te opri!

–Alt țărm! Insulă?
–Treci pe lângă ea, astupă-ți urechile și ochii! Nu asculta și nu privi, vâslește mai departe!
–Am luat înălțime, trec prin nori, prin furtună!
–Plutește, nu te forța, lasă-te dus de stihie, rămâi în zbor dar, mai ales, respiră! Mai e puțin!
–Mă arde soarele!
–Întinde-te pe nisip și ascultă freamătul valurilor! Cufundăte-n răcoarea lor, odihnește-te până în zori! Mâine, pornim din nou!

Legende

Se întâmplase ceva între timp:
Fugiseră zeii din Olimp
Lăsând în urma lor,
În bătaia vânturilor,
În seama timpurilor,
O lacrimă de piatră
Albă, crăpată,
Din care țâșneau deodată
Izvoare înșelătoare,
Deopotrivă dulci-amare.

Ei goneau pe iepele turbate,
Cu dinții rânjiți în soare,
Deșelate, ne-mblânzite,
Asudând, sărat, a mare;

Un ochi rece, dur și tandru
Surâdea de undeva,
Și parcă necheza,
Și parcă lăcrima
Prin mileniile primare...

Fugiții, zeii din Olimp
Călăreau iepe neîmblânzite,
Lăsând în urma lor în timp,
Ruinele prestabilite.

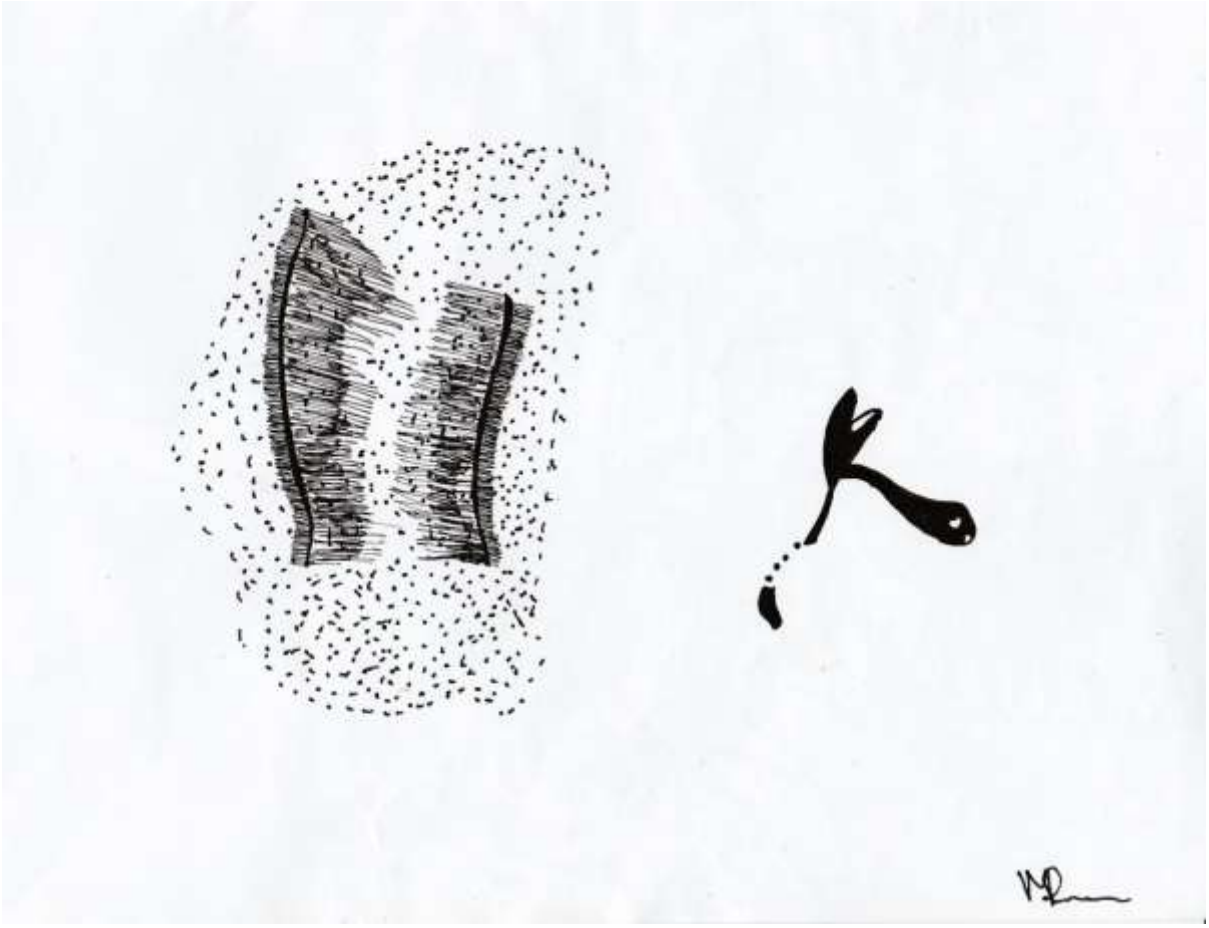

Ulysse dezertase! Odată cu el, fugiseră și himerele care îl ispiteau...”. Îți povesteam despre eroi, în lumina difuză a lămpii. Adormisei și nu știai dacă deveniserăm umbrele altui ev sau navigatori temerari. Zâmbeai în somn, fermecată de poveștile din timpuri de altădată, când noi eram doar copiii zilei de mâine. Ulysse dezertase cu toate himerele lui laolaltă... În oraș, se citeau alte cărți... Noaptea devenea deodată deosebit de albastră! Ulysse... Penelopa... Ithaca noastră.... O cameră cu lampa fierbinte ca soarele din Corynth... Legende.

Evadarea

Îi vorbi, zicându-i așa:
–Dacă nu ai fi căzut,
Nimeni nu ar fi văzut
Cu adevărat,
Că te-ai ridicat!
–Adevărat, adevărat! ziceau ei,
Clătinându-și capetele cărunte.

–Dacă nu ai fi strigat,
Nimeni nu ar fi știut
Cu adevărat,
Cât ai tăcut!
–Adevărat, adevărat! ziceau ei,
Plecându-și frunțile încrețite.

–Dacă nu ai fi suferit,
Nimeni nu ar fi aflat
Cu adevărat
Că ai reușit!
-Adevărat, adevărat! ziceau ei,
Smulgându-și bărbile.

–Dacă nu i-ai fi iubit,
Nimeni nu ar fi știut
Cu adevărat,
Cât de mult te-au urât!
–Ne-ai mințit,
Da, ne-ai mințit! strigau ei,
Bulbucându-și ochii albi,
Lacomi de lumină;
Apoi, plecară pe rând.

Plecaseră toți, iar ei stăteau de vorbă tolăniți pe canapea, având în mâini ceștile cu ceai fierbinte. De afară, lumina crepusculară se revărsa prin ferestre în șuvoaie portocalii. Ar fi stat așa la nesfârșit, urmărind cum defilează mileniile ca un film mut cu idoli, tirani, martiri, eroi, prin lumina portocalie a acelei după-amieze. În odaie, obiectele începură a se topi într-o ceață violetă... Ceștile răsturnate pe covor își risipiră comoara, iscând o mare vălurită aurie cu aromă de ceai. Printre talazuri, Ulysse își mâna corabia. Pe pereți, se perindau umbrele unor capete cu păr lung și barbă, care se înclinau la unison. Parcul de peste drum fu invadat de vulpi argintii cu blana însângerată. Un vânător golemic cu surtuc verde, pălărie cu pană de corb și monoclu crăpat alerga pe alei, strivind sub tălpile bocancilor leagănele din locurile de joacă, panselele, trandafirii și chiparoșii în floare. Din țevile crăpate, pușca lui de vânătoare

slobozea jerbe de praf de stele. Gonacii clănțăneau din colții de fier devorând mașini, hălci negre de asfalt, lampadarele roșii și trunchiuri de copaci.

A alergat pe holuri căutând ieșirea, pe lângă tablourile atârnate pe pereți, care afișau un singur portret, cel al omului fără chip.

În stradă, Edmont Dantes evadă strigând:

–Lumea e a mea!

Ei reveniseră, reluând frenetic:

–Adevărat, adevărat!

Alb

Așa, s-a anunțat:
”Mâine, va ninge
Stins, repetat,
Cu flori de cais
Peste oraşul obosit
De griji şi insomnie…
Va ninge tihnit,
Va ninge ca-n vis”.

E ceva tragic în asta…
Mâine, caişii vor plânge mut,
Imaculat, cu lacrimi de lapte,
Dintr-un ochi curat,
Care veghează-n zenit,
Peste oraşul albit
De griji şi insomnie.
Aşa s-a anunţat!

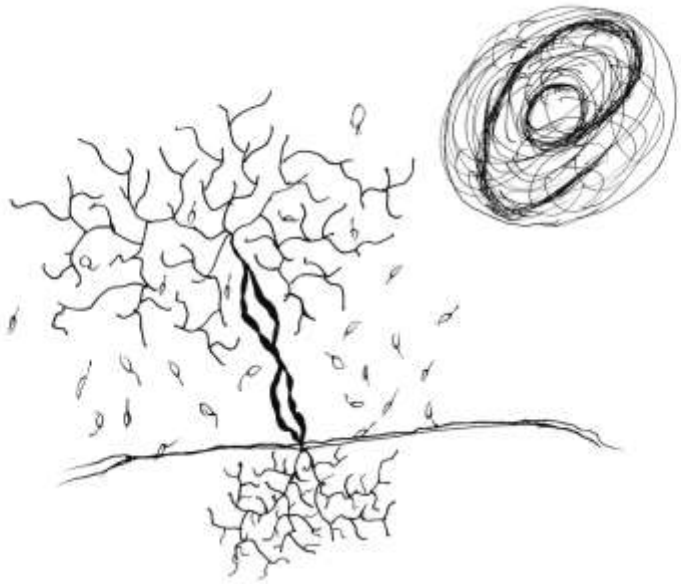

Stătea pur și simplu între toți, fără ca ei să îl bage în seamă. Zâmbea înțelept, stând drept în ploaia de petale. Îi aruncau bani neștiutorii vremii! El îi mângâia cu vorba, zicându-le:”Aveți dreptate!”. Ei se grăbeau spre ale lor, uitând că în urmă el rămânea liniștit în ploaia de petale, singurul văzător în noapte.

Tăceri

Nu mai cânt nimic în seara asta,
Fac grevă de cuvânt!
Tăcerile îmi bântuie năpasta
De a mă fi născut strigând!

Nu am ce mahalale
Să mai izbăvesc prin vers,
Nici piețe largi, monumentale,
Prin care să trec singur, șters...

Prea repede cei buni s-au dus,
Iar cei ce au rămas,
Biete paiațe fără glas,
N-au mai nimic de spus!

Sunt astăzi atât de departe
Ale verii dragi cântări...
Poate le voi regăsi pe toate
Într-un parc cu tainice cărări!

Tăcerile se așternuseră peste tot, pe străzi, în piețe, parcuri... În lipsa vorbelor care ar fi putut să le miște aidoma frunzelor suflate de vânt, ele se fosilizaseră în locurile în care se așezaseră. Lucrurile păreau a rămâne așa pentru totdeauna. Într-o dimineață, un copil, care chiulea de la școală umblând creanga prin oraș, se opri uimit în fața siluetei de piatră a celei mai mari dintre toate tăcerile. Se așeză pe o bordură și începu să fredoneze... Pe măsură ce cânta, monolitul se sfărâma devenind pulbere. Pe țărmul mării, urmele primilor pași omenești rămăseseră întipărite în gresia marină; nici despre acestea nu vorbise nimeni nimic, niciodată! La sfârșitul melodiei, obeliscul masiv devenise o movilă de nisip. Copilul plecă șoptind: ”Mâine, voi pleca la mare!”

Frunze

Ultimele frunze ruginite,
La șosea...
Le-a iluminat ceva!
Poate inima mea
De derbedeu nebun,
Poate lampioanele
De pe drum,
Doamne de onoare,
Prințese strălucitoare
Ale balului nocturn...

Îmi plimb pașii pe alei
Printre frunzele ruginite,
Fără cuvinte, fără idei,
Pleoapele mi se închid obosite
Târziu, înspre ora trei,
Când te visez numai pe tine,
Frunză vișinie,
Singura mea doamnă,
În toamna târzie.

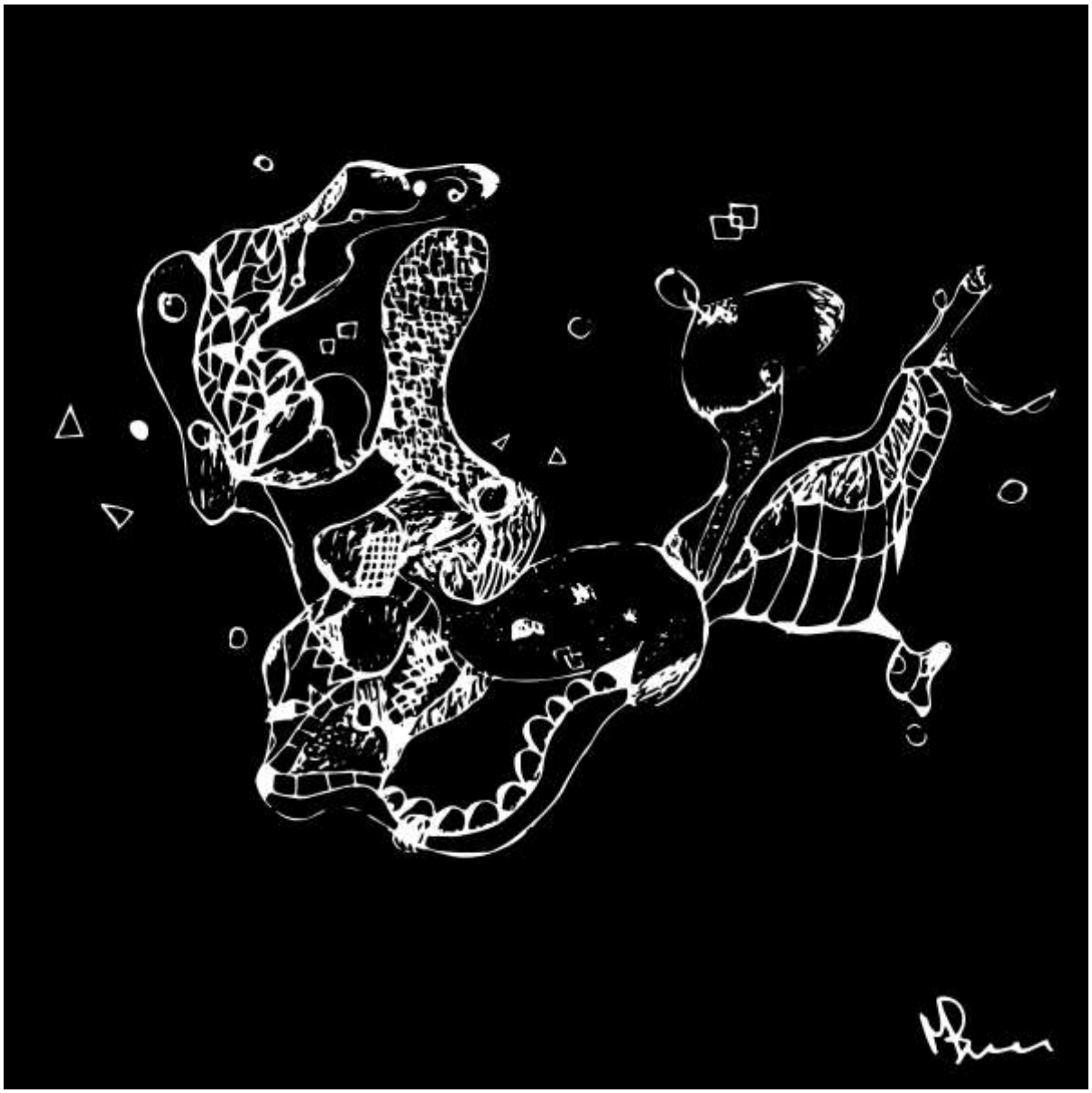

Aleargă pe alei și i se pare că parcurge mereu alte trasee. Aici, bustul lui...trece în fugă pe lângă el, se apropie de statuia zeiței tolănite, apoi altă alee... Pașii săi răscolesc funzele roșii care se înalță în vârtejuri spre bolțile copacilor. Undeva, se vede turla unei biserici și el aleargă crezând că toate aleile ce îi stau în față sunt noi, nebătute și neștiute de nimeni. Aleargă pe malul lacului, știind că lacul va fi întotdeauna în dreapta sa! Ea îi iese în cale, cu părul roșu, incendiar, lung, răsfirat și nu știe dacă se va opri sau o va ocoli, dar ea se dă la o parte râzând, spunându-i în treacăt:
-Vei reveni!
Nu vrea să asculte, continuă să alerge crezând că toate aleile ce îi stau în față sunt neumblate...Aleargă cufundându-se în valurile tot mai groase de frunze roșii, care nu încetează să cadă de undeva, de foarte sus...

Stins

Al zilei, trist zbucium
Se stinge treptat,
Se tânguie un bucium
Undeva, repetat.

Legenda spune
(dar totu-i minciună!),
Că iubirea nu apune
Sub clarul de lună.

Azi, totu-i perfect!
Zilele trec în cunună;
Câinii latră suspect,
În lumea asta, nebună.

Sirene, mașini monstruoase
Gonesc cu faruri aprinse,
Răzbat oftaturi din case,
Și visurile toate tac stinse.

Trecea pe alei învăluit în visurile pe care le credea demult abandonate. Se însera, iar dincolo de arborii seculari, vedea cum orașul se cufundă în lumină. Înțelesese că nu există stingere...înțelesese demult, dar uitase! Se aprindeau lampioanele–visuri stinse, lumini aprinse! În lac, bancurile de pești străvezii se roteau frenetic, prinși într-o horă mută. Era bine, din nou! Pe oglinda apei, juca o Lună violetă. Florăresele vindeau flori vorbitoare, iar copacii oftau de neputința de a alerga. În crengile lor, adormiseră cârduri de sfincși pitici. Un început presupune întotdeauna un sfârșit? Întreb și eu!

Noiembrie

Ce dacă aleile se revoltă
Sub frunze amare,
Printre umbrele incendiare?
Ce dacă păsările
Fug dinadins
Din oraşul dezis,
Spre un alt paradis,
Ce zace destins
Când plouă?

Miracolul actual
Devine banal,
După ora două,
Iar frunzele
Ne cheamă seniorial,
Spre cotidianul dual,
Spre ziua cea nouă...

Scrâşneşte frunza uscată
Sub talpa-mi apăsată…
Noiembrie absurd
Mă îndeamnă să curg,
Să strig şi să zburd
Prin oraşul rănit
De propriu-i amurg!

Frunzele scrâșneau asurzitor când le călcau în fugă; se sfărâmau în scântei multicolore care urcau–hăt!, mult peste capetele lor blonde. Erau copiii aleilor de toamnă, în goană după himere. Învăluiți în râsete și frunze, alergau fără țintă, topind ore, zile și ani, acoperind distanțele vârstelor. Priveau din goană cum copacii înfrunzeau, înmugureau, înfloreau, rodeau și se descărnau de podoabe în doar câteva clipe. Asemenea, chipurile trecătorilor țintuiți pe loc într-o uimire mută, se schimbau ca într-o cronologie răsturnată, din bătrâne în mature, adolescentine, apoi în figuri de copii blonzi, la fel ca ei. Li se alăturau în goană, strivind sub călcâie frunzele veștede ale anilor. Dintr-un foișor, răzbăteau acorduri de fanfară, iar ei, din ce în ce mai mulți, alergau neîncetat în amurgul de noiembrie.

Spune tu!

–Spune tu, de știi!
Lasă peștii urme prin apele lor?
Scrijelesc pliscurile păsărilor
Apele văzduhului?
Gândurile noastre, toate,
Lasă ele vreo urmă,
Prin forfota lumii?
Ni se mai cunosc lacrimile
În zbuciumul mărilor?
Ni se mai aud vorbele
În tăcerea munților?
Ni se mai deosebesc frământările
De freamătul codrilor?
-Spune tu, de știi!

Încerca să descifreze semnele scrise în acea limbă necunoscută. Încă de la primul rând, mintea îi era frământată de o întrebare:”Lasă peștii urme, prin apele lor?”. Trecu la cel de al doilea rând. Se petrecu același fapt, bizar.O altă întrebare îi dădea târcoale :”Scrijelesc pliscurile păsărilor, apele văzduhului?”. Trecu la al treilea și se întâlni cu o altă dilemă:

”Gândurile noastre, toate, lasă ele vreo urmă prin vâltoarea lumii?”. Așa decurseră toate încercările de a descifra enigmaticul înscris. Când ajunse la sfârșit, fără a fi înțeles vreun cuvânt, știa toate răspunsurile!

Libertate

Această libertate!
Iluzorie privire,
Amăgire,
Voluptate,
Cântec impus,
Secolul e dus!
Se vând șoapte
În azilul de noapte;
Pe străzi întortocheate,
Prin lupanare docheate,
Se proclamă...libertate!
Proscrișii cuminți
Cer un set de părinți;
Lipsiți de ambiții,
Se supun noilor restricții.
Această libertate,
Cântec impus,
Amăgire,voluptate,
Joc...presupus.

Strigau ținându-se strâns de mâini, dar strigătele lor nu treceau dincolo de ei înșiși. Ar fi trebuit să le scrie! Chiar începuseră a le scrie, dar literele dispăreau instantaneu. Tăblițele de piatră rămâneau netede. Vibrau însă zămislind sunete armonioase, o muzică necunoscută. Literele deveneau aripi fierbinți care fâlfâiau de jur-împrejur. Se țineau strâns de mâini și continuau să strige; altfel, muzica s-ar fi oprit, iar strigătul lor ar fi rămas încrustat în granit, mai târziu putând fi citit de către oricine.Ei nu voiau asta!

Deja vu

Oh! Ce stare interioară
M-a determinat acum
Să culeg de pe drum
Aroma acelui parfum
Al divei modeste,
Al zilei de poveste,
Al amintirilor din fum,
Dragă domnișoară?

Golul din noi
Se manifestă joi!
Undeva, jucăuşi,
Valsează gemenii impuşi.

Un corb solitar
Devorează avar,
Rar, tot mai rar,
Acelaşi orar.

Repetat, absent,
Traversez indiferent
Amintirile induse,
Iubirile impuse...

Oraşul adoarme rapid;
Undeva într-un salon,
Se discută rigid,
Dialog monoton!

Dincolo de zid,
Societate şi arte
Se cufundă în noapte,
Pâlpâind timid,
După ora şapte…

Căldură şi fum,
Stări interioare,
Discuţii precare
Se poartă oricum,
Despre singura stare
De azi, de acum.

S-au ciocnit în aglomerație. La scuzele lui, l-a privit fără reproș, spunându-i:
–Nu face nimic!
În aceeași clipă, și-au dat seama că știau amândoi despre călătoria începută de fiecare în parte! Din ziduri se deschideau vitralii, coloanele deveneau cariatide. Parfumul ei de mere verzi îi era atât de familiar, dar nu știa ce ar fi trebuit să îi mai spună! S-au despărțit spunându-și simplu:
–Deja, vu!

Imunitate

Spitalele erau închise;
Visau pacienţii
La recreaţiile din şcoală...
Ea mă vindecase de iubire,
Precum numai vaccinul
Mai desparte trupul
De prezumtiva-i boală.

Mă lecuisem, se pare,
De o afecțiune specială,
Cu nopți albe și alergare
Prin ploaia caldă, torențială.

Priveam liniştit,
Cum falduri albastre
Se răsuceau la nesfărşit,
Printre gândurile noastre.

Nimic nu prevestea
O altă maladie fenomenală:
Să iubesc acum doar dragostea,
În forma ei finală!

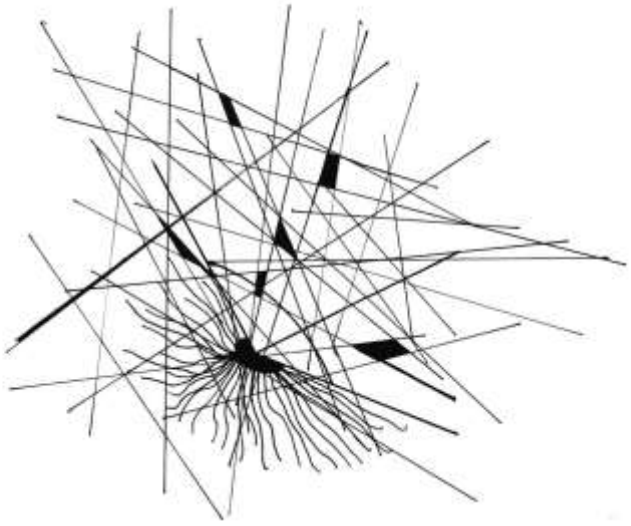

–Nu știu ce să vă spun! Privea cu atenție fișa medicală plină de însemnări.
–Poate că ar trebui să vă adresați unui specialist; pe culoar, drept înainte, prima ușă pe partea stângă, intrați direct, fără să mai bateți, chiar dacă mai sunt persoane în așteptare. Spuneți că v-am trimis noi! V-am înregistrat, e totul în regulă, nu uitați să spuneți asta asistentei! Zi bună! Reveni cu privirea în teancul de hârtii care stăteau pe tejgheaua recepției, fără a-i mai da vreo atenție. Ajunse în dreptul cabinetului, unde nu aștepa nimeni. Intră fără să bată. Fără vreun cuvânt, asistenta îi luă fișa din mână, apoi făcându-i semn să iasă, îi spuse din vârful buzelor:
-Etajul trei, cabinetul 311 !
Urcă gâfâind treptele înalte, care parcă nu se mai sfârșeau! Camera 311 era goală. Un anunț trimitea la 404, din aripa nouă. 404–în renovare!. Omul de serviciu, care mătura resturile de materiale și molozul de pe pardoseală, îl privi nedumerit:
-Aripa nouă nu este gata! Poate la anul, dacă sunt bani! zise râzând răutăcios.
Coborâ pe o scară îngustă, pe un hol prost luminat, fără a se mai gândi unde ar ajunge. Ieși în curtea din spatele clădirii, a cărei poartă dădea direct în stradă. Pe trotuar, un om-orchestră evolua fără public. Orașul fu invadat de soneriile care anunțau recreația fără sfârșit și de chiotele vesele ale copiiilor. Artistul ambulant îi spuse zâmbind:
-Azi, toți suntem sănătoși! Să fii iubit!

Peregrinare

Dintr-o dată,
Era foarte singur;
De aceea, din umeri
Începură a-i răsări
Aripi de piatră albastră,
Limpede, străvezie...
Fără însă a se putea ridica,
Găsi de cuviință să tacă
Asemenea pietrelor.
Tăcea atât de tare!
Ştia deja că totul este interzicere,
Un gigantic"NU!"
Despre mugurii de peruzea
Răsăriţi din tăcerile lui,
Nu am ce să vă spun;
Despre zborul lui lin
Prin aerul mineral al pietrelor,
Nu ştiu ce să vă povestesc;
Am fost și eu pe-acolo,
Dar nu l-am întâlnit!

Rătăcea prin pădurea de sticlă privind curgerea liniștită a nisipului. Trecea printre siluete, nereușind să înțeleagă de ce unele erau mai înalte, altele mai scunde, diferite de statura lui de om obișnuit cu munca, nesomnul, alergarea, zbuciumul, frământările și întrebările fără răspuns. Poate fuseseră cândva oameni ca și el! Nici scurgerea nispului nu era aceeași; în unele repede, ca un pârîu năvalnic de munte, în altele leneșă,ca râurile de câmpie. Continua să rătăcească prin labirintul de clepsidre, ajungând, de fiecare dată, în locul de unde plecase. Înțelesese că totul este revenire! Căuta cu ardoare acea clepsidră numai a lui și nu-și dădu seama când se oprise, devenind și el o siluetă de sticlă prin care nisipul măsura timpul scurgându-se când mai repede, când mai încet, întotdeauna tăcut, niciodată la fel !

Vedere de sus

Cocoțat pe creste,
Vede tot ce este,
Pentru a da de veste
Strigarea de poveste:
-Pană de pește
Celui ce crește
Și ce zărește,
Cum hoinărește
Caleașca trasă
De cai de rasă,
De cai arabi,
Mici, mari și slabi!

De pe creste, vede hergheliile de cai gonind în cercuri largi pe câmpurile din vale, cu iarbă verde și grasă. Ei nu știu că, la un moment dat, vor fi înșeuați și înhămați. De sus, se văd caii gonind pe piste de hipodrom. Ei nu știu că aleargă pentru un premiu. Atât aceștia, cât și ceilalți, știu că atunci când se vor opri, se vor odihni și vor mânca iarbă grasă, nutreț sau altceva,oricum ceva bun! De aceea, ei gonesc nechezând înspumați . Toate se văd de sus, însă nechezatul nu se aude!

Însingurare

Mi-am însingurat
Ținutul personal
Ținut de un gând
Fabulos, ireal.
Mi-am însingurat
Ținutul vizitat
De gânduri ecvestre
Și picturi rupestre,
Pe care singur
Mi le-am creat.
Așadar, în oraș
Ziua se ridică iar,
Rebel, nărăvaș;
Parcul zace pe brânci
Și nimeni nu are vreun drept
Să se creadă înalt, înțelept...
Mi-am însingurat cu bună știință
Aleea din parc;
Acum am barbă și săgeți,
Și arc,
Și o singură bancă
Aproape de lac.

Când a trecut pe acolo, după foarte multă vreme, i s-a părut că totul ar fi fost la fel. S-a așezat pe bancă, încercând să rememoreze măcar câteva secvențe din acea zi dominată de o lumină aparte, pornită din doi sori-unul de pe firmament, iar celălalt din profunzimea amintirilor... Cine mai știe momentul în care a evadat din grota realităților? Nu mai știa dacă era cu cineva sau dacă pornise singur spre taxi-ul cu farurile stinse, care promitea o cursă nebunească pe arterele memoriei. Nu mai știa nici măcar dacă se afla la braț cu vreo vivandieră a tărâmului de sus, nici dacă fredona vreun cântec impus de ”main stream” sau dacă ea plângea de propria-i nefericire de a fi cu el în acea seară! Taxi-ul galben se răsucea sălbatic pe străzi necunoscute. Între timp,”ei” dăduseră cu galben pe caldarâm, clădiri, copaci, pe cer, dar mai ales pe amintirea nopții precedente. S-au reîntâlnit câteva ore mai târziu, pe când ea își aranja părul galben ca paiul de grâu privindu-se în oglinda de buzunar. În acea dimineață, școlile fură deschise numai pentru repetenți. El își făurise săgeți din aschiile băncii de școală și arc cu corzi din cozile ei. Săgeta spre înalt încercând să sfărâme globul solar. De atunci, nu a mai ajuns acasă niciodată; dar ce înseamnă ”acasă” sau ”niciodată”?

Muzică clasică

Așadar, sunt câini
Dezlegaţi de angajamente,
Dezertaţi din apartamente,
Pe lângă atlete independente,
Din clasele repetente,
Ce stabilesc noul hotar
Al zilei către zi,
Al fusului orar...

Undeva, primitiv,
Venera lăcrimează lasciv.
Sunt angoase banale, păreri
Ce dau verdicte orizontale
Despre statui verticale,
Din verile de ieri.

E un balcon cu pereți scorojiți
Numai pentru îndrăgostiţi,
Cu vânt şi căldură,
Și poteci de umblătură

Dar mai sunt și câinii fugari
Care râmnesc la iubire,
Singulari și tari
La firea din fire;

Vehiculul demodat
Tocmai a plecat
Cu un magistrat
Şi un câine dezlegat,
Printre blocuri,
Unde, prin aerul încins,
Din loc, în locuri,
Răzbate o dragoste
De un roşu aprins.

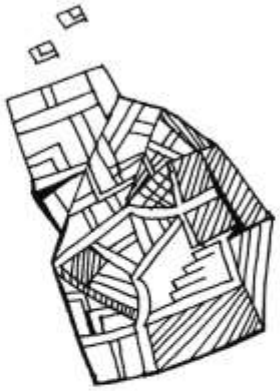

Acordurile se succedau într-o curgere maiestuoasă, lină, într-atât de subtilă încât sunetele nu se mai auzeau. Simțeau fluidul armonic trecând prin fibrele gândurilor lor, iscând fantasme vii, care, la rândul lor, se desprindeau într-o ascensiune fără sfârșit spre firmament, pentru a recădea peste lume. În acordul final, grav ca o sentință, însoțit de lăsarea faldurilor sângerii ale cortinei de catifea, dirijorul se întoarse spre sală anunțând:

–Sunteți condamnați la viață!

Străbăteau străzile pustii fără idei precise, impregnați de fluidul muzicii. Stelele clipeau complice, iar stoluri de păsări roșii sfâșiau întunericul. Mergeau nemaiștiind când au plecat și unde ar trebui să ajungă, răsunându-le în auz acordurile simfoniei fantastice. Departe, la periferie, câinii lătrau a pustiu.

Emo

A stat într-un colț, cuminte,
Asistând la acel eveniment cosmic
Bântuit de artificii;
Cu o cupă de șampanie în mână,
S-a bucurat atât de tare
Încât nimeni nu l-a auzit!
În acel moment,
La douăsprezece
Și câteva minute,
Când s-a sfărâmat
Biblioteca lui de greșeli trecute,
Un înger amețit
De vin cu apă îndoit
L-a sărutat pe obraz.
A vrut să strige,
Dar a stat liniștit,
Cu o cupă de șampanie în mână,
După care... a sorbit,
Dar n-a vorbit!
Niște ochi s-au umezit de bucurie
Sau de lumina artificiilor,
Cine știe?

Jerbele se roteau în văzduh; ningea cu stele! În euforia generală cu șampanie, beteală și artificii, numărătoarea curgea: zece, nouă, opt...zero, uraaa!
–Tu nu te bucuri?
–Ce facem noi, aici ?
–Ce vrei să zici? Petrecem!
–Petrecem, adevărat, dar este ceva cu mult mai mare: navigăm împreună cu planeta noastră rotitoare spre o destinație îndepărtată, o stea sau un nor din univers, cine știe? Navigăm!
–Prostule, bucură-te de momentul acesta !
A rămas cu privirile pierdute în șuvoiale lungi de zăpadă luminate de artificii. Deodată, totul era atât de nou! Nici ei nu mai erau aceiași!. I-a prins mâna mică și i-a spus privind-o în ochi:
–În volute largi și fine,
Te-ai apropiat de mine...Hai să dansăm !

Instantanee

Siluete solitare,
Zăpăceli primare,
Congestionate simțuri,
Gesturi și riduri,
Clădiri nemișcate,
Priviri blocate,
Discuții lapidare,
Adunări gregare,
Gesturi involuntare...
Iluzoria plimbare
Croiește cărare
Prin mulțimile ce curg
Spre așteptatul amurg;
Între timp, blocul ideal
Crește inegal, suprareal;
Se răspândesc fenomenal
Impulsuri gri pe cerul oval,
Și o veselie apăsătoare
Se așterne egal
Peste mulțimea visătoare;
Și nu mai știu,
Și nu mai știi,
Când trec târziu
Prin piețe pustii...

S-ar fi așteptat să vadă, pe zidurile dimprejur, banalele graffiti care i-ar fi redat, măcar pentru o clipă, puterea de a merge mai departe, însă pe zidurile pe lângă care trecea în acea noapte, erau zugrăvite săgeți în mai multe direcții, ca acele unor busole care căutau Nordul. Obosit, se sprijini de un perete punând palma dreaptă pe una dintre săgeți. Simți furnicături iar prin auz îi răsunară cuvinte de neînțeles, urale, strigăte de entuziasm și cântece de bucurie. Își plimbă palmele pe celelalte săgeți, simțind frigul, căldura sau moliciunea unor perne de catifea albastră. Auzea cele mai vechi cântece, țipătul pescărușilor, murmurul mării, susurul izvoarelor, foșnetul codrilor și vuietul vântului dezlănțuit în serile de iarnă.Știa că nu greșise drumul! Se desprinse pentru a merge mai departe prin liniștea apăsătoare a nopții, urmând săgețile care îi arătau drumul spre Nordul lui, doar al lui!

Sculptura

El îi sculpta chipul
Cu o daltă de aer;
Neștiind nimic despre aceasta,
Își privea în oglindă
Trăsăturile de marmură.
El îi cioplea sângele
Cu o daltă de vin;
Neștiind nimic despre aceasta,
Se risipea în cuvinte.
El îi cresta trupul
Cu o daltă de carne;
Neștiind nimic despre aceasta,
Rămânea stană de piatră
Albă, lucioasă,
Dar, mai ales, cântătoare!

Despre lucrarea expusă, artistul susținea că instrumentele folosite, pentru a dălțui formele, erau cu totul neobișnuite. Preferase să modeleleze piatra suflând peste suprafața ei cele mai frumoase cuvinte. Îi dăduse culoare expunând-o la lumina lunii, a stelelor, în soarele puternic de amiază și în văpăile amurgului. Tăvălise statuia prin flori parfumate. Cu toate acestea, rămânea o simplă sculptură din marmură albă, având însă o singură calitate: când era atinsă, vibra degajând acorduri ample. În expoziție, pe un carton sta scris cu litere de o șchioapă: ”Atingerea exponatelor este strict interzisă!”

Liberă trecere

Și tu, și da, și nu,
Întrebări interzise,
Războaie prezise,
Eroisme permise,
Pace în A și în U!
- Eu? Bine! Dar tu?
Dacă vorbim despre oraș,
Timpul pare golaș…
E ora la care
Siluete singulare
Intonează imnuri rare,
Despre societăți pecuniare,
Despre o inimă rece și goală
În alergare,
Prin urbea natală.
Printre scandări anodine,
Gem tramvaiele pline
Fugind fără leac,
Fără busolă și ac,
Pe lângă parcul posac
Cu alei și lac,
Unde albatroșii tac.
Bufonii etalează bube,
Și simfonii în dube...
Un cap a căzut,
În lutu-i de lut,
Gânditor la trecut.
Și tu și da și nu
Și noi am stat,
Am dat,
Am trecut!

–Intră numai cei cu bilet! Cu bilet am spus! Unde vă este biletul? Nu, nu intrați, dați-vă la o parte! Următorul! Mai repede,vă rugăm, pentru că așteaptă multă lume! Nu priviți înapoi! Dacă priviți în urmă, biletul își pierde valabilitatea. N-ați citit regulamentul? Păi, atunci?! Nu am ce să vă mai fac, treceți deoparte, așteptați următoarea serie, deși...Intrați pe rând! Văd că vă țineți de mână, dar nu puteți intra așa, trebuie să vă hotărâți cine intră primul. Vă întâlniți dup-aia, ha, ha, ! Hai, toată lumea biletele sus, la vedere și mai repede, nu avem toată ziua la dispoziție! Cine v-a spus că este oranj? Ați văzut dumneavoastră vreun sentiment oranj? Nu, sigur că nici eu nu știu, sunt doar la intrare, întrebați mai încolo.Of, le-am spus să nu se uite înapoi! Acum, ăsta a aflat! Trebuie să îl las, deși nu are bilet!
Dădură năvală pe bulevard, amestecându-se cu lebedele albastre. Văpăi reci, portocalii, spălau cetele vesele. La poartă, controlorul zâmbea perplex. El avea ultimul bilet!

Scurta fericire

C'est la blessure de mon ame,
Quelle erreur, cherchez la femme!
La urma-urmei,
Fericirea, cine știe ce-i?
Nu stă în bani,
În ranguri sau femei,
În conți, contese sau alteți regale,
În castelele monumentale,
În balurile din Boulogne,
În vânătorile din Cologne!
Mai repede,
Precum se vede,
Stă într-o cană cu vin rece.
De ai cu cine petrece,
Într-o scoarță învelit,
Să povestești nestingherit,
Întâmplarea cu Melanie Meton,
Fandosita din Arlon,
Având alături doi sau trei
Gentilomi viteji și grei,
Uitând cu toții măcar pentru o seară,
Năpasta dezlănțuită de fecioară;
Mă-ntreb așa, pentru a mia oară :
–La urma-urmei,
Fericirea, cine știe ce-i?
Și revoltat îmi vine să exclam:
–Quelle erreur, cherchez la femme!

Filmul se sfârșise. Erau singurii spectatori în sala întunecată. Pe ecran, se perindau ultimele imagini. A luat-o de mână și a condus-o spre ieșire. Pe bulevard, defilau faetoane luxoase la care erau înhămați cai arabi împodobiți cu panglici multicolore, acoperiți cu valtrapuri de mătase. Un cupeu a oprit în dreptul lor. Lacheul în livrea roșie, înclinându-se elegant, i-a invitat să urce:
–Je vous en prie madame et monsieur, montez s`il vous plaît!
În fugă, zăreau prin ferestruica ovală cum prin piața centrală, alergau cârduri de ibiși portocalii. Din sens invers, ascuns în pernele moi ale caleștii sale, Francois Villon i-a salutat ridicându-și pălăria cu pene. Nu era singur!
La palat, au fost refuzați politicos; balul tocmai se încheiase. Lacheul le zâmbi stingher, oferindu-le două roze...
Adormiră în tropotele cailor. Treceau secolele în fugă...

Într-un bar, în jurul carafei cu Bordeaux, câțiva petrecăreți povesteau despre vremurile apuse cu prinți, prințese și un poet vagabond. Din tonomat, prin fumul albastru, jazz-ul invada localul. Din tabloul de pe perete, poetul zâmbea ridicându-și ușor pălăria cu pene portocalii. Afară, prin ploaia rece, taxiurile goneau printre cârdurile de ibiși.
–Ora închiderii! Grăbiți consumația, vă rugăm! Începuse Revoluția.

Antipoezie cu ger

Nu-i nimic poetic
În seara asta geroasă!
Ce dacă frigul înflorește
Îngeri și crizanteme de gheață,
Pe geamul din față?
Ce dacă Luna topește
Poteci de argint,
Prin zăpada sticloasă?
Ce dacă trosnesc pietrele
În arpegii baroc?
Ce dacă minutele
Îngheață pe loc,
Iar gândurile derapează
Pe crusta de gheață
A amintirilor ?
Ce dacă fulgii de nea
Mă fac să râd
Ca un copil?
Ce dacă gerul
Îmi crește arici în barbă,
Și ființe străvezii, diafane,
Fugite din astre,
Dau năvală chicotind
Prin sertarele gândurilor noastre,
Iar limpezi și reci,
Stele complice clipesc
Pe înaltul ceresc?
Nu, nu este nimic poetic
În seara asta, geroasă!
–Trage perdeaua,
Pornește televizorul,
Smartphone-ul, tableta,
Calculatorul!
Se aude că sunt drumuri blocate,
Județe înfundate...
În seara asta nu dorm!
Pe ecrane, sunt toate
Sentimentele noastre refulate;
Un altfel de poem,
Pe nemestecate!

Imaginile colorate ale unor figuri zâmbitoare sau triste, urmăriri, întâlniri, despărțiri, sport, cântăreți, actori, palate, cocioabe, politicieni, cerșetori, faptele bune sau rele ale unora sau ale altora se desprindeau din ecranele răspândite prin case, piețe, restaurante, instituții direct pe crusta de gheață care acoperea străzile în acea noapte geroasă, ca o ilustrată uriașă, mișcătoare, a cotidianului versatil. Dacă ai fi privit de undeva de sus, miloanele de ecrane colorate păreau piesele minuscule ale unui puzzle imens, planetar. În zori, un măturător solitar adună în făraș frânturile imaginilor înghețate.
–Unde să le mai pun și pe astea? Mormăi îmbufnat, adună pe făraș cioburile multicolore și le aruncă în pubelă. Își strânse jacheta groasă pe trup privind spre ultimele stele care încă mai clipeau înainte de ivirea zorilor și își spuse șoptit:
–Ce dacă e ger? E frumos!

Distribuirea

Aseară s-au distribuit aripi;
Unii le-au purtat,
Alţii le-au refuzat.
Aripile au distribuit zbor;
Unii au plutit,
Alţii s-au împiedicat.
Zborul a distribuit nori;
Unii i-au străbătut,
Alţii s-au târât.
Din nori căzură fulgi de argint ;
Unii i-au prins ,
Alţii i-au împrăştiat.
Aseară, s-au distribuit aripi
Albe ca vinul alb,
Roşii, ca vinul roşu.
Aceștia l-au băut,
Aceia au căzut.

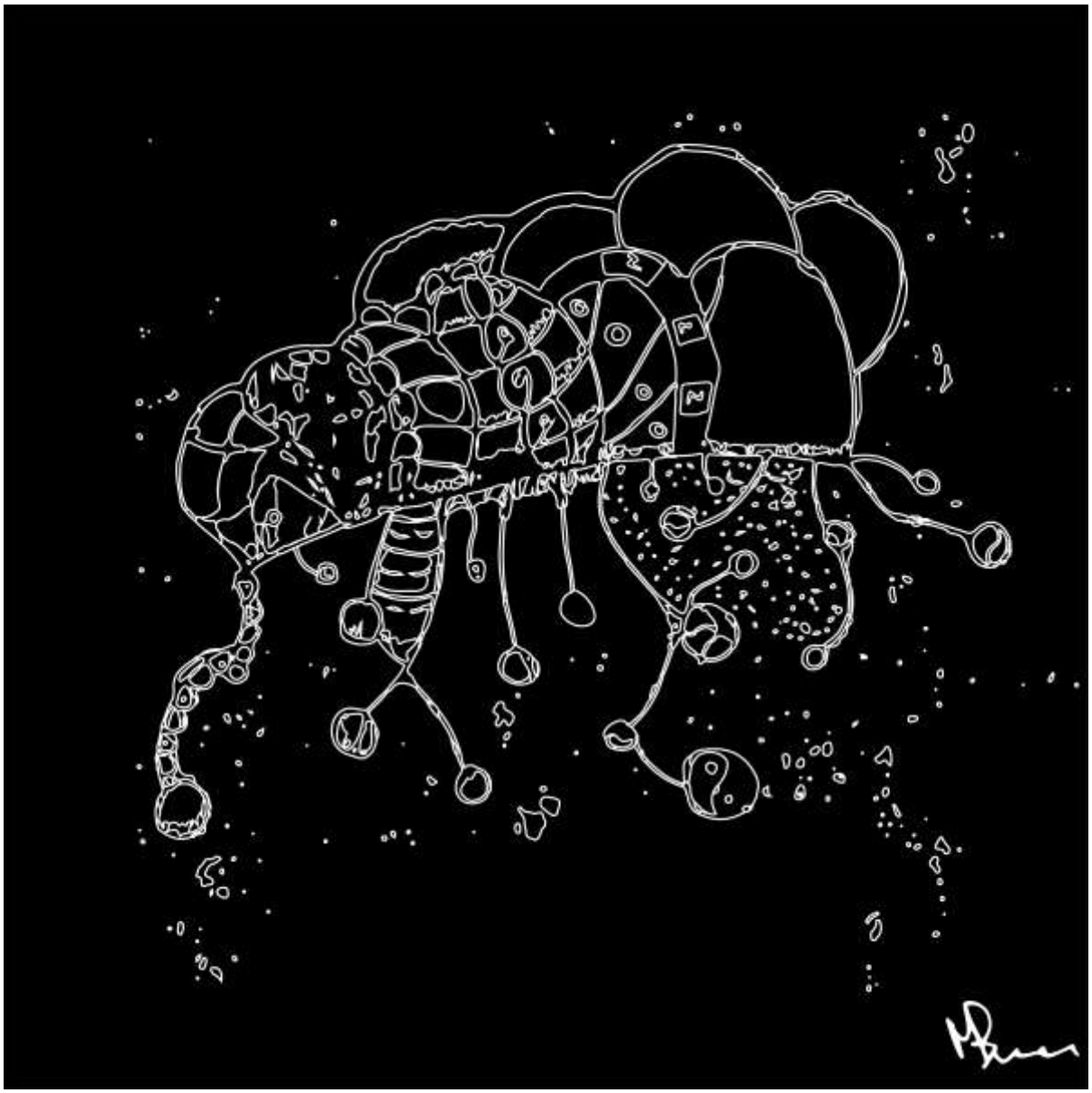

Râdeau atât de tare încât se zguduia bolta de deasupra lor. Se simțeau liberi. Cu ei petreceau o femeie albastră, o idee roșie și un inorog bărbos cu aripi de marmură verde. Aripile lor le dăduseră pe nimic, fiind siguri că se pot ridica și fără ele. Afară, se dezlănțuise simfonia salcâmilor, dar pe ei nu îi mai interesa aceasta!

Clipe de piatră

Tic-tac,
Tac clipele toate...
Tăceri cufundate
Într-o pulbere fină,
Zi topită-n surdină,
Momente de pace;
Nu ai ce le face!
Clipe ce curg
Încet, spre amurg,
Atâtea uitări,
Amintiri, întrebări...
Tac resemnate
Iluziile toate...
E liniște în salon;
De afară,
Răzbat monoton
Ecourile unui veac
De singurătate;
Tic-tac, tic-tac...
Tac tăcerile toate.

Nu mai știa de câtă vreme stătea concentrat privndu-l fără a clipi. Încerca să ghicească pe figura lui ceva prin care i-ar fi putut înțelege gândurile. Încerca să întrezărească o cută cât de fină pe fruntea-i de piatră, ca o fisură în prejudecățile mileniilor...El stătea drept, neclintit, cu fruntea în soare și vânturi, așa cum o făcuse întotdeauna. La ora apusului, păru a prinde viață transformându-și figura pe rând, în chipurile tuturor celor care îl priviseră vreodată. Din ochii întorși către sine, păru a se scurge o lacrimă; poate era doar o vedenie a privitorului născută din îndelungata contemplare. Spre seară, călătorul plecă pe drumul pe care venise, lăsându-l să înfrunte mai departe de unul singur trecerea veacurilor, căci Sfinxul și timpul sunt totuna! Plecase demult, fără să fi observat cum, între labele leului de piatră cu chip de femeie, apăruse un ochi de apă sărată, în care erau adunate toate întrebările lumii.

Altfel de cuvinte

Câteva cuvinte examinatoare
Dezvăluie pretenții trecătoare...
Gândurile (stalactite ușoare)
Iscă ploi incendiare;
Ultimele zicale
Nesfârșite, banale,
Vorbele de bârfit
Ale elevelor fugare
De la orele școlare
Impun grăbit
Serbări și nimicuri,
Cadouri și ticuri...
Între timp,
Câinii din mahala,
Latră ca nebunii,
Spre galaxia lor
De mucava.

Într-o oarecare seară de primăvară, vrând cu ardoare ca părerile la care ținea cu tărie să dăinuie în posteritate, își apăsă cu putere fruntea pe ghizdul fântânii știute ca fiind”Puțul de piatră”, convins că ideile sale incendiare vor rămâne încrustate în piatra albă. Când presă fruntea pe bordura rece, simți cum se gravau instantaneu toate gândurile care îl străbătuseră vreodată. Când își săltă capul din nou, privi uimit, nereușind să înțeleagă; pe ghizd, săpat adânc în piatra albă, trona un mare și singur semn de întrebare! De atunci, începu să umble fără noimă prin oraș, cu un fluier de ceramică la brâu și cu o piatră în gură. Apropos, pietrele nu l-au recunoscut niciodată ca fiind unul de-al lor!

Exil

Delirul cotidian
Alungă dulcile depresii,
Nimicul grobian
Induce regresii.

Undeva sunt mansarde,
Încăperi îmbibate
Cu ratate, absurde,
Definitiv uitate
Iubiri consumate!

Avid şi rapid,
Setea de glorie
Intervine stupid.
Opac, se dovedeşte din nou
Saltimbancul erou,
Arlechinul bolnav,
Răguşit şi gângav,
Care anunță grav,
Declamă, proclamă:
–Sfârşit de reclamă!
Instiuţii comunitare,
Muzici, mărturii, ziare
Acoperă argumentar
Adevărul incendiar.

Sus, la mansarde,
Ca printr-un hublou,
Luna se vede
Scăldată-n halou!

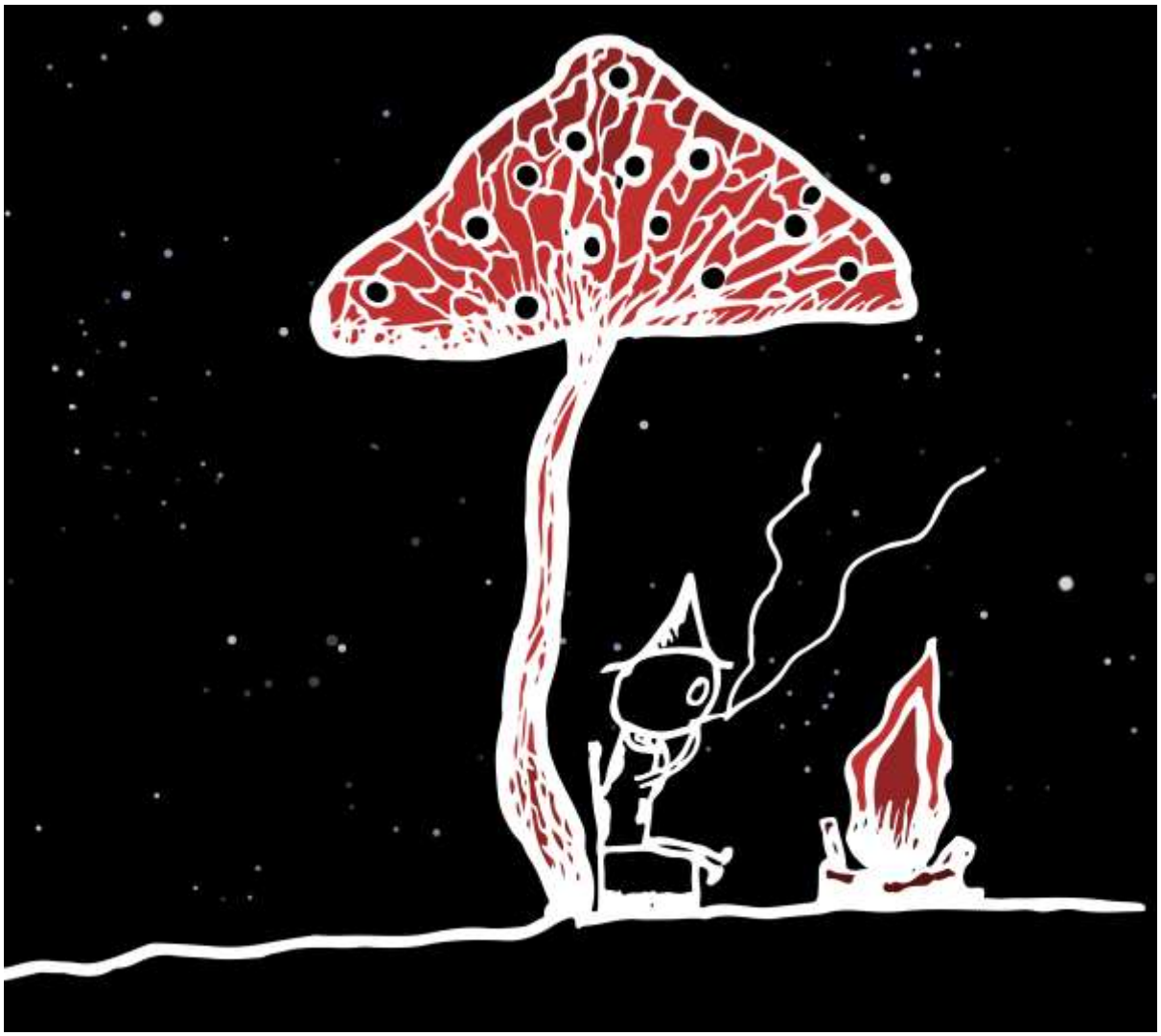

Priveau insistent norii care nu încetau să curgă pe firmament. Părul lor, la început negru lung și des, albise devenind sârmos și tare, ondulat în fuioare argintii. Vântul le aduna țărâna până la glezne, șolduri, piepturi, până la umeri. Stăteau nemișcați cu privirile înfipte în cortegiul norilor. Printre ei, treceau vivandiere cu amfore pline, care le picurau pe buze un strop de vin, să le fie așteptarea mai ușoară. Sirenele le îngânau în auz cântece languroase, îndemnându-i la abandon. Ei continuau să privească rotirea norilor. Când apărură stolurile păsărilor cu chipuri de bărbați, femei,copii,bătrâni,cunoscuți și necunoscuți privindu-i de acolo, de sus, închiseră ochii resemnați, obosiți. Dintre pleoape, se rostogoleau mărgăritare calde.

Sentimente purpurii

Sunt purpurii
Sentimentele confuze,
Precum sunt roşii
Apele difuze;
Stau parcuri
Ca pe arcuri;
O poză arată
Pe foaia lată
Vetustele lacuri…
Se promit aşadar,
Medici şi leacuri...

Există
Radical din doi,
Sau din patru:
–Tot noi!
Roşi de resentimente,
Bufonii promovează talente;
Ridică şcoli,
Educă profesori
Și suplinitoare elegante,
Cu studii restante.

Ceva s-a uitat:
Cum că în oraş,
Sub platanul uriaş,
În aerul vibrând în verde,
Perechile cu sete
Cer nărăvaş
Un roşu gingaş,
De sentimente.

Stăteau ca de fiecare dată când se întâlneau, pe banca de sub platan, la marginea lacului. De la depărtare, păreau a pluti pe apă. La orizont, noaptea cobora încet, asemenea unei cortine uriașe care acoperă ultimul act al comediei umane. Printre faldurile înserării, sclipeau primele stele. Ei sporovăiau despre muzica primordială, cea fără instrumente, din care își trag seva toate simfoniile moderne. Se făcuse târziu, iar vorbele lor pluteau pe întinderea de apă, depărtându-se tot mai mult de banca pe care, mâine, se vor așeza alți actori osteniți, pentru sporovăiala obișnuită, la ceasul apusului purpuriu.

Căutarea

Mai este ceva?
Mai este cineva?
Poate doar umbrele gloriilor
Zămislite din erori,
Poate numai vanitatea
Împresurată de dulăi,
Poate ar mai fi cineva
Care să-mi poată spune
De ce sunt serile mai lungi,
Vinul mai aspru,
Iar strugurii mai roșii
Când îi strivesc
Între pleoapele-mi hămesite...
De ce-mi scâncește sufletul,
Și spaimele își urlă triumful,
De ce nu mai stăm azi,
Ca ieri, pierduți
În pădurea propriilor himere,
Propriilor păreri?
De ce nu ne mai bucurăm
Că am scăpat azi,
De ziua de ieri?
De ce nu mai spui nimic,
Îngere alchimic?

Mergeau mână în mână de atât de multă vreme, încât nu mai știau nici când au pornit la drum și nici de unde au plecat; tot ce știau era că, la început, pășeau hotărâți pe cărările ce li se deschideau în față care, între timp, deveniseră din ce în ce mai înguste. Nemaiputând înainta ,și-au oprit pașii privindu-se pătrunzător. Au început, ținându-se strâns de mâini, a se roti pe loc, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Împrejurul lor, urcau într-un vârtej colorat figuri de copii, femei, bărbați, sfincși, imagini de piramide, temple, catedrale, auzeau zăngănit de arme, tropote, nechezaturi de cai, scandări, lozinci, SNPQR, focuri de armă, bubuituri de tun, huruit de mașini, vedeau litere, cuvinte, fraze, A E I O U, formule matematice, corpuri geometrice, tablouri, sculpturi, Coloana Infinitului, auzeau scâncete de bebeluși, strigăte de bucurie, luptă, plăcere, durere, cântece, coruri maiestuoase, litanii, doine, șoapte, sunetele sferelor învârtindu-se rapid în sens invers rotirii noastre până când se topiră toate în flacăra torței din mijlocul peșterii.”Pic, pic, pic!”, auzeau stropii lacrimilor picurând pe oglinda lacului subteran al... speranțelor. Așa, rotindu-se frenetic pe loc, nu și-au dat seama de cât timp porniseră pe un alt drum, pe care nu l-ar fi bănuit niciodată!

Teorii

Înghețat, un suflet
Foarte puțin speriat...
Drumuri, visare,
Trecute școli,
Acum…așteptare!
Fa diezi, si bemoli,
Cântece revoluționare;
Toate au fost,
Le știi pe de rost:
Cântece, revoluții...
Mai au vreun rost?
Așadar, așteptare!
Nu se mai impun
Atitudini incendiare.
–Teamă?
–Nu.
–Regret?
–Nici atât!
Mâine, soarele
Îți va ține de urât.
Lumea asta atât de mare,
Mereu în mișcare,
Miroase a remușcare!
Dragi prieteni,
Sunt filosofii precare!
E târziu,
Și poate nici eu nu mai știu,
Care, pe care!

În amfiteatru, rămăseseră doar ei doi. Prin ferestrele uriașe răzbăteau șoapte dintr-o limbă necunoscută. Sala era scăldată într-o lumină galbenă. Deasupra tablelor scrise cu formule și enunțuri, într-o ramă de tablou, trona un semn roșu de întrebare. Dintr-o altă sală, se auzea muzică de pian.
-Așadar, putem calcula toate mișcările, putem anticipa toată evoluția! Toate pot fi prevăzute, totul este standardizat! spuse conferențiarul.
Aproape încheiase fraza când ușa amfiteatrului fu dată de perete, iar în sală năvăliră valuri înspumate în care se zbenguiau chiuind delfini albaștri. Au reușit să iasă din vâltoare ținându-se strâns de aripile peștilor. Târziu, s-au retras într-un subsol ticsit de lume unde cineva cânta la pian. Afară se întâmpla ceva neașteptat. Teoriile trebuiau revizuite, dar nimeni nu mai avea timp pentru asta!

Rondul de noapte

În fine, fără rușine,
Forfota zilei
S-a spălat rapid,
De gândurile-i sibiline;
Orașul etalează vitrine,
Mașini rapide, trecătoare,
Ce imprimă urbanului fervoare.
Noapte de vară,
Fierbinte, ușoară...
Pe la colțuri, se discută
O idee incendiară!
Siluete senioriale
Dorm neprihănite,
În cuiburi virginale...
Ultimul tramvai
Slab luminat
Reclamă cinci cai,
Și-un depou adecvat.
Păsări de noapte,
Lispite de acte,
Sporovăiesc onctuos,
În cizme maxi,
Icnind voluptuos,
În ultimul taxi...
Ploaia spală rece,
Greșeala ce trece...
În fine, răsuflă tihnit
Orașul obosit...
Târziu, la rondul de noapte,
Răzbat neliniștite
Milioane de șoapte.

Așteptase acel moment în care, în sfârșit, putea colinda așa cum își dorise, singur pe străzile pe care le știa atât de bine. Nu se putea rătăci; acum putea savura liniștea și decorul citadin golit de forfota care îl însuflețise. Răbdarea îi fu răsplătită de cârdurile de păsări, singurele viețuitoare mânate de o rațiune a zborului perpetuu, incontrolabile și nenumărabile, care treceau fâlfâind peste amintirile acelei zile. Aripile lor se desfășurau maiestuos pe cerul nopții , acoperind deopotrivă gândurile curajoase, lașe, virtuțile, căderile, împlinirile, dezamăgirile, spaimele, calmul imperturbabil și pe el, trecătorul solitar, învăluindu-l într-o șoaptă:”Nu ești singur!” Între timp, bobocii se spărgeau în simfonii parfumate, caii își concediau surugii, iar porțile se deschideau de la sine. Așteptase răbdător acea noapte pe care iată, acum o trăia!

De ce?

Instituţii abstracte,
Revoluţii intacte,
Documente, acte,
Sublime arte,
Boli, vindecări,
Plăceri, disperări,
Revelaţii sterile,
Extaze umile...

Vedete, simfonii,
Sărbători mii și mii...
Ecranul gigant
Prezintă-n neant
Angoasele televizate,
Nimicul arogant.

Republică, regalitate,
Democrație, imparţialitate,
Nuanţe şi şoapte,
Treceri rapide
Spre orizonturi rigide!

Undeva, un albatros
Zboară jos,
Tot mai jos,
Resemnat şi duios,
Un fum fără scrum…
Prea mult adevăr
La capăt de drum!
-De ce?

În acea zi, rătăcise fără țintă pe străzi, încercând să fugă de propriile gânduri. Într-o piață pe care nu o remarcase până atunci, întâlni meșteri care încercau să compună oul filosofal din zdrențele gândurilor pe care le țineau în desagi din pânză de păianjen. Când ajunse el, oul deja făurit vibra la fiecare cuvânt rostit pe planetă. Meșterii îi spuseră că aceasta se datorează materialului din care fusese alcătuit. Oricum, toate acestea nu îi treziră vreo impresie deosebită. Continua să fie urmărit de noianul de idei din care încă încerca să evadeze. Când meșterii îi spuseră că le-ar mai lipsi câteva grame de gânduri, el acceptă fără șovăire să le cedeze bagajul său ideatic. Gest inutil, deoarece chiar cu aceste grame adăugate, în pofida rotirii amestecului la viteze inimaginabile, supunerii acestuia unor presiuni strivitoare și temperaturi solare, materialul refuza să devină compact și să devină ceea ce toți așteptau- oul filosofal! El plecă de acolo dezamăgit, golit de gânduri, dar fericit că de acum încolo va

traversa în liniște străzile și piețele. Într-un colț al orașului,un alt grup de meșteri încerca să sfărâme un ou filosofal care se încăpățâna să nu cedeze. Când ajunse în acel loc, mintea lui repeta obsesiv o singură întrebare:”De ce?”

Gravitație

Baliverne prefăcute,
Cartiere pierdute,
Teme banale,
Societăți artificiale;

Zac nespuse
Oftaturi impuse...
Gheață și frig,
Simt cum mă frig
Gândurile mute,
Tiranice, absolute!

Pescărușii țipă pe râu
Și-i atât de târziu!
Prin mansarde-i vigoare,
În saloane...rumoare;
Discuții ușoare
Și muzică lină,
Atmosferă blajină,
Puțină adaptare:
”Acomodation”!

Prin gări se aprind
La unison felinare.
Cerșetorii îndeamnă
La resemnare.
În parc, la Ateneu,
Lăcrimează un leu
Cu înfrigurare…
A mai căzut un măr,
Din pomul cel mare.

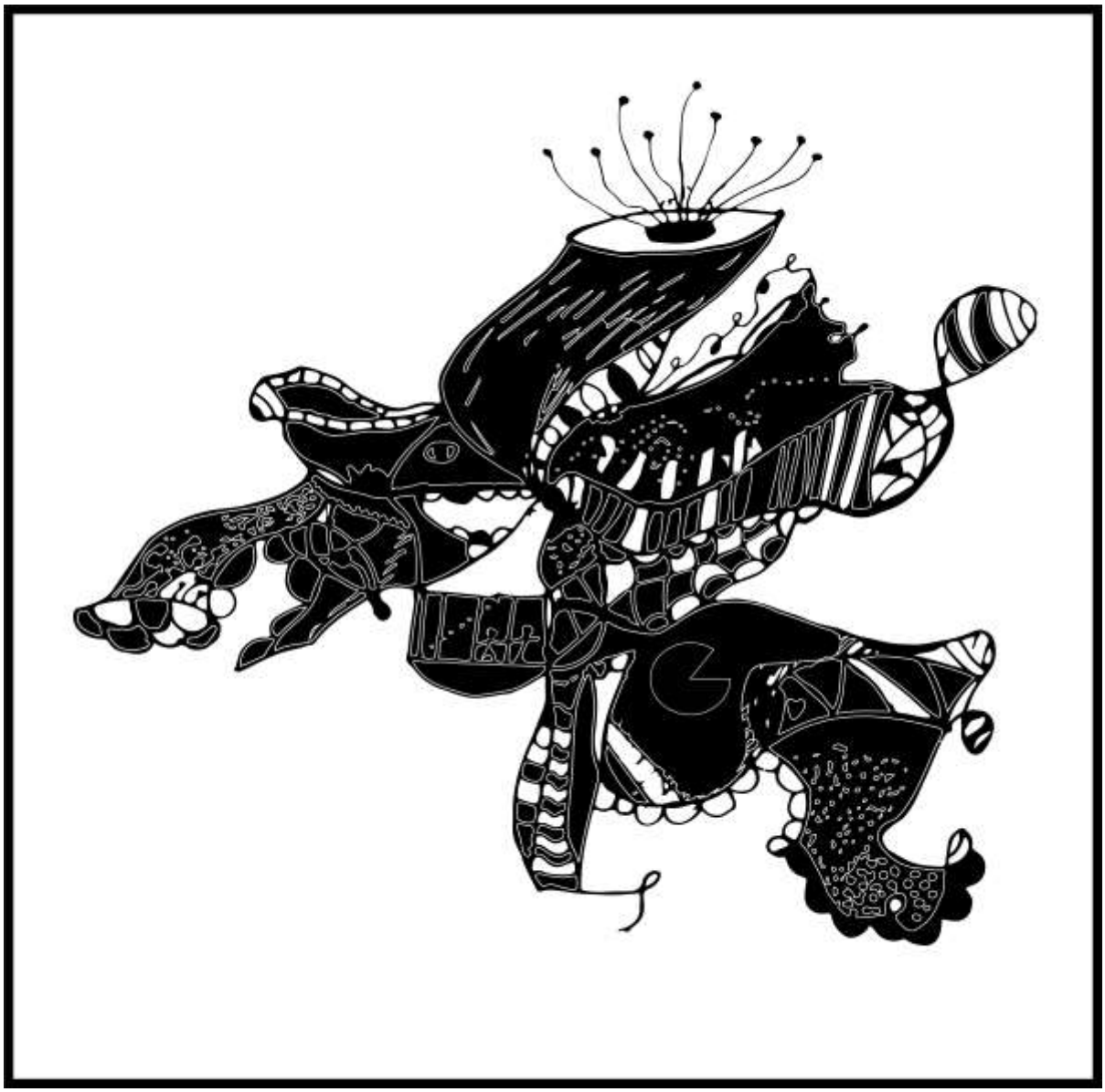

Acțiunea porni la ora stabilită. Echipele de salubrizare trebuiau să adune de pe străzi toate cuvintele așternute într-un covor gros, cu multe straturi, asemenea rocilor sedimentare în care stă pietrificată întrega evoluție naturală. O adiere răscoli covorul, precum împrăștie vântul toamna frunzele uscate. Când gravitația le readuse pe pământ, din vorbe răsăriră străzi, case, copaci, păsări și oameni care mușcau cu poftă din mere mari, roșii, suculente.

Indiferență

Agitație publică,
Entuziasm primar,
Piață ocupată
În calup gregar,
Forfotă zilnică!
Pe bulevard,
Bântuie un spirit
Rebel, revanșard.
Alarme false,
Falset în duet,
Târziu, după amiază,
Un cer violet.
La mahala,
Prin hornuri,
Vălătuci de fum
Țâșnesc spre înalturi.
Mulțimi cadențează
Intonând în surdină
Un cântec ce sugerează
Îndemnul la lumină.
Un ochi mare,
Indiferent, citește
Pagina care
Nu îl privește.
Neabătută, în propria-i cadență,
Defilează mulțimea cu insistență!

Ziarul trebuia desfășurat pe șosele, străzi, alei, în piețele publice, pe peluzele din parcuri, astfel încât oricine să poată avea sub pași și sub priviri, ultimele noutăți! Aceasta, conform spuselor specialiștilor, ar fi ținut în jos privirile trecătorilor pentru a citi cele ce se derulau sub pașii lor, inducându-le un sentiment de putere, pășind pe coloane de știri și pe fotografiile celebrităților zilei. La primele ore ale dimineții, sulurile masive au fost aduse în punctele de unde urmau a fi derulate. Aproape de prânz, jumătate din suprafețe erau deja acoperite; seara găsi orașul acoperit cu covorul de ziare. Inițiatorii fură dezamăgiți aproape imediat! La lăsarea nopții, deși se suplimentaseră sursele de lumină, trecătorii nu citeau nimic din cele așternute pe jos. Ei priveau firmamentul, căutându-și fiecare steaua lui norocoasă. În zori, ploaia care se pornise pe neașteptate topi covorul, transformându-l în mormane de hârtie udă, cu frânturi de fraze și bucăți de fotografii. Stelele încă sclipeau pe cer.

Știrile serii

Se așterne ceața
În fuioare reci, purpurii;
Așteaptă dimineața
Neadormiți, cocorii.

Un picior de pod
Șchioapătă printre cerșetori;
Noaptea strânge în nod,
Ultimii trecători.

Lebede cărămizii,
Pe ape cuminți,
Cheamă la fantezii,
În budoare fierbinți.

Idei hemoragice, grosolane,
Invadează orizontul nimănui;
Nebunii ricanează-n ecrane,
Pe o cornișă rânjește-un gargui.

Timpul a înghețat.
Pe un coridor;
Soldatul a dezertat
Fără niciun onor.

Curtea marțială
Judecă inegală
Vina parțială,
Eroarea banală...

La apocalipsă-surpriză!
Mai sunt bilete la stal;
Spectacolul de criză
Începe cu actul final.

Se așează stelele-n cruce
Peste vremuri năuce;
În oraș, anonimi resemnați
Adorm liniștiți, total informați.

Ajunse înfrigurat de emoția momentului în care va trebui să deschidă ușa de la intrare, să pășească apăsat, ferm, să își lase pardesiul în cuierul de lângă ușă apoi să se îndrepte spre

salonul cald cu canapea, masă de ceai și aparat de radio. Zăbovea însă în fața ușii masive, ezitând să facă vreun gest. Pe măsură ce clipele se succedau într-un ritm lent, precis, simți că nu este singur! În urma lui, se adunau, într-un cortegiu mut, siluetele amintirilor. Din casă, răzbăteau voci vesele. Împinse cu putere ușa grea și păși hotărât. Se afla în salonul cu canapea, masă de ceai și aparat vechi de radio. Nu îl aștepta nimeni! Vocile se auzeau din difuzorul aparatului acoperit cu pânze de păianjen. Serbarea de revedere era doar o piesă de teatru radiofonic. Se așeză pe sofa oftând, plimbându-și privirile pe pereții camerei. Pe ziduri, defilau siluetele amintirilor într-un dans rotund, ca într-o horă antică. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Din aparat, o voce familiară îi relata știrile serii. Era chiar vocea lui!

Piruete

Mă amăgeai mereu
Răsfirându-ți părul
Violet și greu,
Pe umărul meu;
Atunci-puteam să jur!
Nimic nu mai conta
De jur-imprejur.
Rătăceam prin pădurea
Gândurilor comune,
Prin lumea cuiva,
Fără nume și prenume…
Rătăceam râzând,
Pe străzile goale, pustii,
Alergând, fredonând,
Aceleași vechi melodii.
Un timp renegat
Curgea prin mansarde,
Pe când jos,
Pe bulevarde,
Se zbăteau duios
Mulțimi revanșarde...
Era tot atunci,
Când coborând scări abrupte
Prin visele noastre ruginite și rupte,
Cerul violet și greu
Ne ierta mereu...
Trec toate azi, ca un fum,
Prin prea puțina lumină...
Pescărușii și-acum
Scâncesc în surdină.

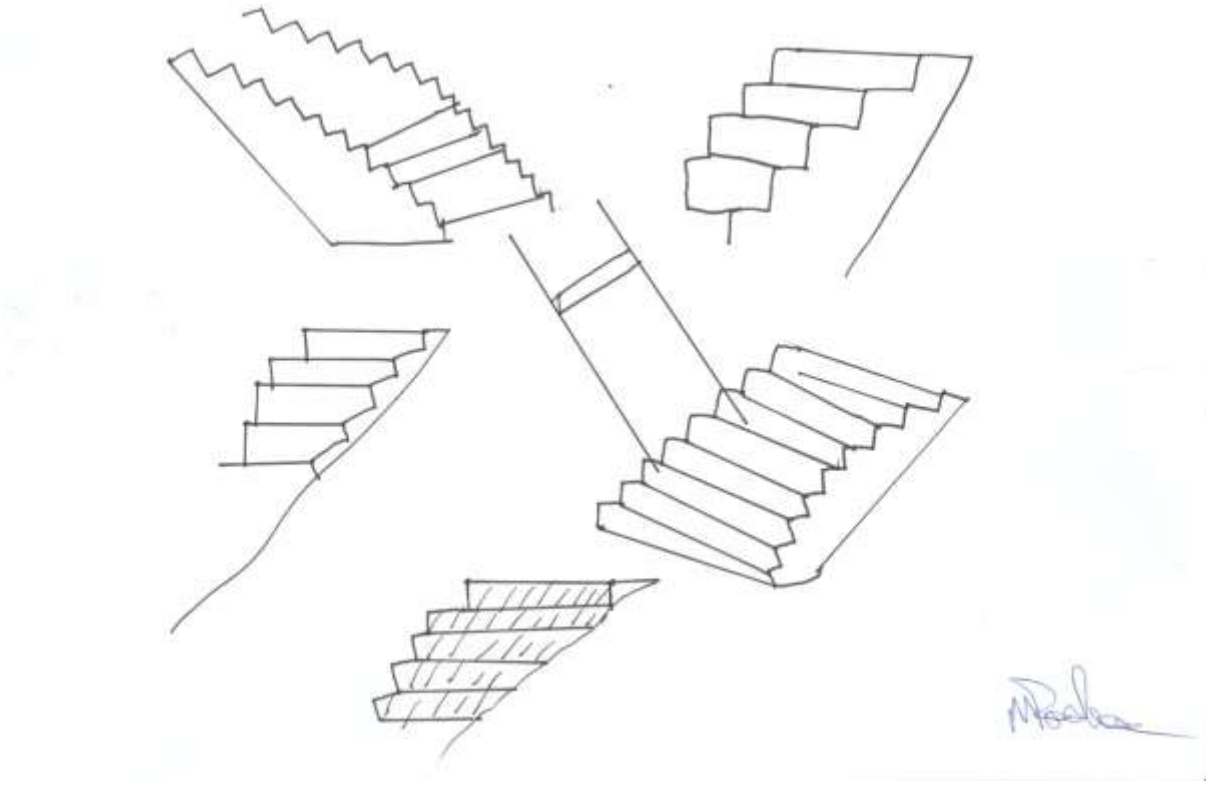

Coborau scările de piatră ținându-se de mână, sărind câte două-trei trepte spre abisul acelei zile, învăluiți în norii propriilor himere. Lăsau în urmă străzi, case, parcuri, râul leneș...Scările se răsuceau într-o spirală abruptă, iar ei coborau întruna râzând și cântând.
–Cine va fi la capăt?
– Cum, cine? Noi, doar noi!
Nu știau când se desprinseseră! Pluteau deasupra străzilor, caselor vechi și râului leneș. Îi însoțeau stolurile pescărușilor, care se roteau în piruete din ce în ce mai strânse printre norii violeți ai acelei zile.

Puteri

Cercul la puterea sferei
E ochi.
Pătratul la puterea cubului
E ochi.
Punctul la puterea infinitului
E viziune.
Punct aşadar, virgulă
Şi iar punct.
Într-un punct oarecare
Al timpului,
M-a născut mama;
Adică ochi mari,
Albaştri, limpezi.

Cerul era limpede, iar vântul cald se juca printre amintiri. Albastrul pal domina acea zi liniștită străbătută din când în când de râsete zglobii. Universul se concentrase într-un singur punct, al unei prezențe calme. Un chip de lumină privea surâzător. O șoaptă se dizolva tandru în candoarea momentului:”Mai joacă-te un pic!” Atunci am învățat matematica: $4\pi R^2/3$...la infinit. Așa cântă sfera, albastru!

Succint

Sentimente contradictorii,
Stoluri solitare, prigorii!
Noaptea așterne rigori,
Peste păsări și întrebări.
Sunt străzi pavate
Cu idei abstracte;
Cețuri dense, albastre,
Învelesc gândurile noastre.
De fapt, asta-i întrebarea:
–A fi?
Numai Shakespeare
Ar mai putea ști!
Timpuri imemoriale
Se evocă prin mahalale.
Pe străzile pustii,
Pe ulițele goale,
Se aud pași liniștiți;
Câinii bine hrăniți,
Obosiți, tolăniți,
Refuză să dea târcoale
Trecătorilor grăbiți.
Defilează, prin oraș,
Trotinete cu ataș;
Domnișoare fine
Se dau pe patine;
Palatul justițiar
Se fisurează bizar;
E un nou iar,
Și iar,
Și iar,
Și iar!
Copiii merg la școală
Cu ranița goală,
Și legea penală
În buzunar;
Atât!

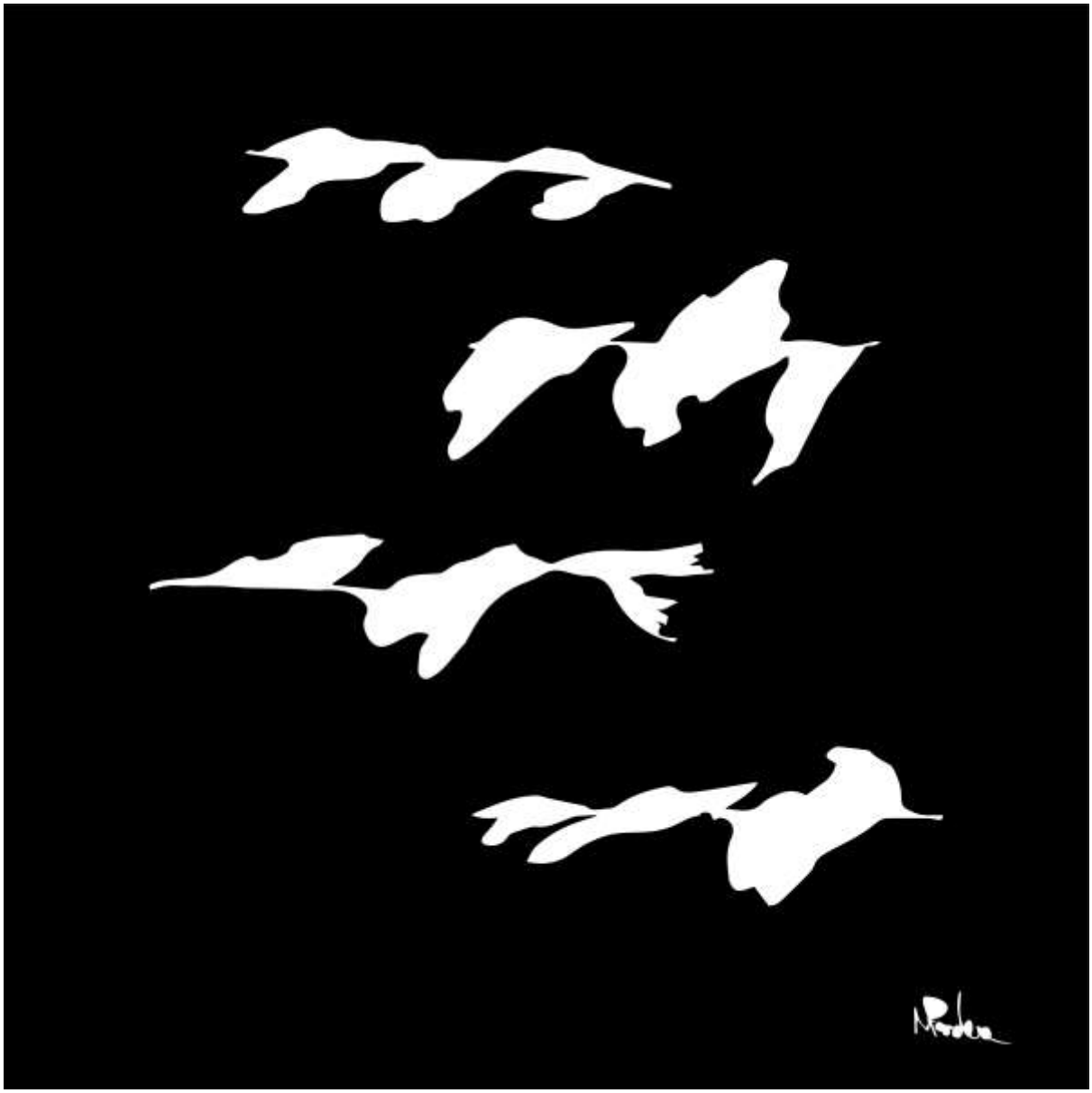

Plebiscitul anunța limpede: trebuiau să se pronunțe fără echivoc asupra temelor importante ale societății. Procedura prevedea ca demersul public să se desfășoare pe timpul mai multor zile. În prima zi de vot, încă de la prima oră, zidul de Vest al tribunalului se fisură fără niciun motiv aparent. Veniți rapid la fața locului, specialiștii constatară că, în pofida structurii robuste, fisurile împânziseră rapid toată aripa. Puseră totul pe seama unor posibile infiltrații. Surprizele nu încetară a se înmulți! În cea de a doua zi a consultării publice, ziua în care trebuiau a fi reglementate prin vot unele disfuncții din educație și cultură, clădirile teatrului, bibliotecii, filarmonicii și universității deveniră de nerecunoscut din cauza abundenței iederii sălbatice, care le acoperise în totalitate. Prin tufărișul crescut pe ziduri, zburătăceau maimuțe albastre cu chipul oval și ochi oblici și papagali care vorbeau într-o limbă necunoscută. În cea de a treia zi, dedicată apărării și sănătății, autoritățile hotărâră ca demersul public să fie suspendat. De la centru, în acord cu partenerii străini, veni hotărârea ca orașul să fie transformat în parc de distracții. Așa, toată lumea ar fi avut de câștigat! Rezultatele referendumului nu au fost niciodată publicate!

Pas matematic

Matematica își pierde definitiv
Cursul prestabilit!
Cursorul se plimbă instinctiv,
Între minus și plus infinit;
Stau în răscruce deductiv,
Fără a căuta sensul,
Fără a găsi consensul,
În lumea realului pozitiv.
Pierdut în normalitate,
Între nori și arte,
Stau cu mâinile ridicate,
Învăluit în șoapte;
Pe cer, păsări subțiri
Răsucesc amintiri...
Trecători, cufundați în iubiri,
Răspândesc fericiri.
Statuia cu chip serios
Dă din aripi, impetuos;
Câteva case mai jos,
Trăiește un om faimos.
Târgul de carte
Nu-i prea departe,
Și o muzică în surdină
Împrăștie orice vină...
–Vino pe jos,
La pas, e mult mai frumos!

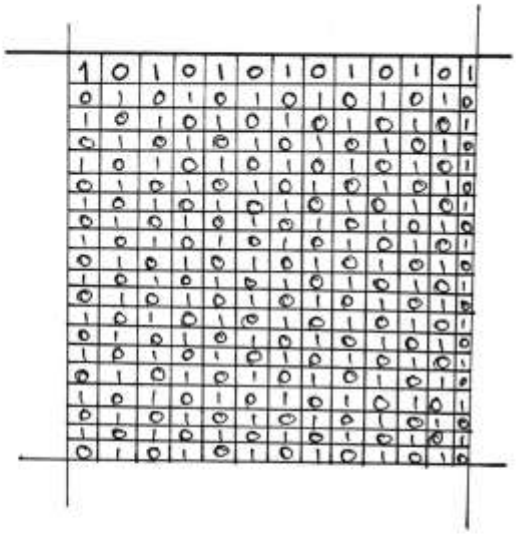

Aburii trec în fuioare printre zidurile seculare. Turnul din piatră roșie se alungește spre înalt, scăpat din încleștarea agitației cotidiene. Acordurile grave ale orologiului din vârf inundă străzile înguste. Merge cu pași egali, pe sub arcadele masive, pe lângă dughenele cu vitrine luminate, printre siluetele trecătorilor grăbiți. Pare că însuși timpul, prin acei pași egali, își picură otrava binefăcătoare... O arcadă, apoi o galerie la capătul căreia se deschide scârțâind, anchilozată de așteptare, o poartă groasă de stejar...
Pășește într-o piață largă cu dale de piatră, pe care sunt săpate numele tuturor; apoi, mai departe, pe alte străzi, prin noi porți și piețe, pe lângă fântâni arteziene și turnuri de piatră, tot mai departe, cu pași matematici, gândind la cele ce au fost și visând la cele ce vor veni.

Alt oraș

Jucăușele tristeți
Ludice, neînțelese,
Sunt servite pe alese,
Printre esteți;
Dincolo de vitrină,
Stă zveltă-n lumină
O siluetă-n rugină;
Trecuta regină,
A fostelor dimineți.
Au curs pe bulevarde
Mulțimi cu placarde;
Azi nu se mai aude
Nimic despre atunci,
Pavajele ude
Zac strivite-n opinci.
Orașul îmbufnat
Se frământă adecvat;
Noaptea, pe ulițe
Veghează bufnițe.
Prin piața centrală,
În blănuri de gală,
Trec turme de oi;
Se sfărâmă în cioburi
Noaptea din noi.
Lângă catedrală,
Se mai aud viori;
Dau lupta finală
Pescărușii chiori.
Undeva, la etaj,
Mai cântă un paj
Despre cât e de viu
Și atât de pustiu
Orașul ăsta mare,
În permanentă frământare!

Abia se făcuse unsprezece, când începu a traversa în goană piața centrală, cu teama că ar putea fi strivit între aripile struților argintii care invadaseră străzile, intonând arii eroice. Pe când se apropia de centrul pieței, ridică nervos brațele în sus, în semn de resemnare! Un agent, scuturându-și de pe epolet un fulg argintiu, îi declară ritos:
–La noi în oraș, sunt doar pescărușii albaștri, nicidecum struți argintii, precum pretindeți dumneavoastră!

La o terasă, câțiva boemi pregăteau ziua de mâine. Era trecut de unsprezece și el încă nu apăruse. Poate că, pur și simplu, greșise orașul!

Semnalul

Pac!
Ușa se trântise;
Se răspândeau posac
Duzinele de vise.
Drang!
Străzi vechi,
Același renghi...
Clang!
Lângă școală,
Sunt case trei
Cu numărul treizecișitrei,
Cu intrare prin gang,
Scară în spirală
Și sală centrală,
De unde treisutetreizecișitrei
Trandafiri sângerii,
Prin fereastra ovală,
Inundă-n fâșii
Străzile pustii,
Cu aromă floralã.
Cling!
Cumva se disting
Treizeci de tonuri,
Treisute de zvonuri;
Bling!
Oh, ce viață!
Dis-de-dimineață,
Aș vrea sting
Ultimul felinar, din piață!
Ping!

Treceau zilnic pe lângă casa aceea, fără ca vreodată să le atragă atenția! Pe stradă, treceau în cadență grupuri de oameni tăcuți, încolonați umăr lângă umăr. Din când în când, ca la un semnal neauzit, își ridicau mâinile fluturându-le în aer. Fără voie, fură și ei prinși în marșul celorlalți. De data aceasta,se opriră în dreptul casei. Își lipiră fețele de fereastră. Dincolo de geam, vedeau câmpuri nemărginite, însorite, acoperite cu covoare orientale. Peste ele, se perindau în zbor razant stoluri de păsări fabuloase cu aripi de metal și chipuri de femeie.
–E casa cu păsări!
Se alăturară din nou celorlalți, ridicându-și mâinile și fluturându-le în aer. O florăreasă etala pe tarabă 333 de trandafiri purpurii, care inundau orașul cu parfum pătrunzător. Din curtea unei școli, răzbăteau chiote de veselie. Ferestrele casei de la numărul 33 se spulberară în cioburi multicolore. Stolurile de păsări cu aripi albastre și chipuri de sfinx năvăliră în stradă, slobozind stigăte ascuțite. Când își ridicară mâinile, pentru ultima oară, fură agățați de creaturile zburătoare și duși spre înalt, dincolo de norii violeți. Se iviră zorii, iar felinarele se stingeau pe rând

Tristețea

–Tristețea nu există ca atare!
Ci ca mirare
De mersul melcului,
De apusul soarelui,
De arcușul jucăuș,
Al scripcarului ghiduș...
Tristețea ar fugi, dacă ar exista,
Pe sub aripile păsărilor,
Stârnindu-le țipetele...
Și nu ai ști ce ar putea fi:
Strigăt de bucurie,
Sau icnit
De infinit!
Poate numai ploaia
Ar mai putea fi tristă,
Dar, uneori, plouă cu soare!
Să ții minte asta, copilul meu!
Nu cred în tristețe,
Cum nu cred în atom!
Cu toate acestea,
Ea suie monoton
Spre vârful piramidei!
”Retezați vârful!”
A strigat cândva faraon,
Omul Soarelui;
Atunci, demult,
Când noi abia învățam
Să ne bucurăm
Oriunde, oricând,
Dar mai ales,
Din orice.

Copiii făureau fără oprire castele și piramide în nisipul amestecat cu așchii de scoici și alge. Din vârful proprie-i piramide, faraonul privea spre toate acestea, mai întâi suspinând, apoi strigând:
–Aceia sunt cei care știu cu adevărat să făurească piramide!
Cu un singur gest, el reteză vârful grandioasei construcții de piatră. Apoi, plânse cuminte. Pe țărm, valurile mistuiră castelele și piramidele de nisip, lăsând în urma lor contururi de îngeri.

Nocturnă

Înțelegi curgerea cețurilor
Pe caldarâmul ud?
Înțelegi ivirea zorilor
Izvorâți din neliniștea
Nopților albe?
Înțelegi secolul crud?
Vin acasă târziu,
Înfășurat în gânduri,
Printre case
Atât de străine...
Tot atâtea candele,
Pâlpâind în noapte.
Mă cufund în tăcerea străzilor
Încercând să ghicesc
Ziua de azi,
Care abia se naște
Dintr-un ieri
Acum, inexistent.
Înțelegi de ce mă pierd
În noapte, în fum?
Înțelegi toate acestea,
Când sunt pe drum
Spre tine, acum?

”Pe aici ar trebuie să fie! Parcă am mai trecut pe lângă casa asta! E atât de târziu, nimeni pe străzi! Ar trebui să fiu în direcția bună! Da, uite pe aici, intru pe strada asta, dar...parcă erau niște blocuri! În capăt, ar trebui să ajung la părculețul cu statuie, dar sunt numai case...și ceața asta lăptoasă care se lasă tot mai rece... mai este destul până mâine. Oare de cât timp rătăcesc? Ar trebui să chem pe cineva care să mă ajute! Nu strig, nu vreau să trezesc pe nimeni, mă descurc, până la urmă voi ajunge...Ar fi fost minunat să întâlnesc pe cineva, m-ar fi îndrumat sau,dacă nu ar fi știut nici el încotro, cel puțin am mai fi stat de vorbă sau de ce nu, am fi mers împreună o bucată de drum. Am obosit, ar trebui să mă așez, nu este nicio bancă, trotuarele sunt ude. Mă reazem un pic de platanul ăsta bătrân și pornesc din nou! Oare, pe unde sunt? Toate străzile par la fel! E cineva pe stradă!? Vine direct către mine! Hai, să grăbesc pasul... ne apropiem, am ajuns față în față...Omul acesta este...e...sunt eu!”

Fără de sfârșit

Poate că astăzi, în piața centrală,
Au defilat gândurile noastre
Albastre, sau...culori, pur și simplu!
Poate că astăzi, te caut
Prin mulțimea de manechine,
Care-și zic sieși persoane!
Poate că știu că nu ești
Doar o simplă persoană,
Pe care să o caut
Prin mulțimea mea de greșeli...
Între timp, caii au căpătat
Chipuri de sfincși,
Iar păsările noastre,
Aripi albastre;
Ar fi acestea toate vreun semn?
Eu nu știu să îl descifrez!
Sunt prea preocupat
Cu ibișii portocalii,
Care zac de lene și plictiseală
Pe băncile pe care noi,
Numai noi aveam dreptul
Să stăm până târziu,
După apus...
Poate că toate acestea
Au fost în închipuirea mea,
Sau a noastră,
A amândurora...
Cine mai știe?
Acum sunt repezit
Și vorbele-mi sunt reci
Și repezi și seci...
Statuile au lacrimi de piatră,
Și-s băncile goale, deodată;
Păsările au fugit în concediu
Într-o lume demodată,
Cu un curcubeu
Și cai albaștri care glopează,
Din zori până-n amiază,
Prin lumea în care grăbit,
Ne-am întâlnit
Noi doi, persoane fără de sfârșit.

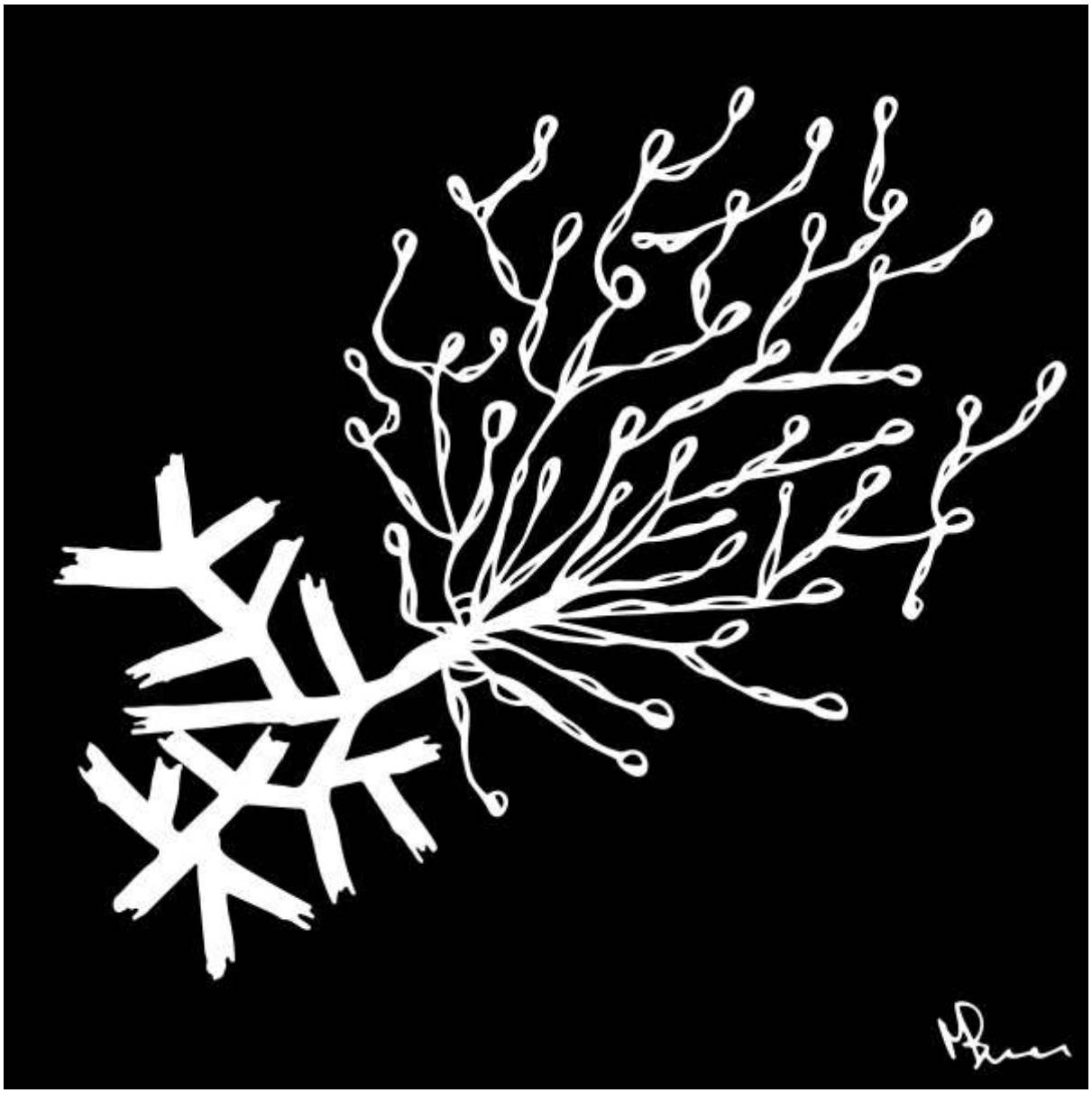

Se așezase de ceva timp pe banca pe care obișnuiau să stea deseori de vorbă. Desena cu un băț forme oarecare, pe nisipul de la picioarele sale, lăsându-și gândurile să zboare în voie. Prin auz, își făcea loc un cântec venit de undeva, de foarte departe. Își aminti că îl ascultaseră pentru prima dată împreună, atunci...”Ar trebui să o caut!” Alergă spre stație pentru a prinde ultimul tramvai. În urma lui, desenele de pe nisip începură a se undui conturând animale fabuloase, flori exotice, sori, curcubee și inorogi albaștri. Din banca de lemn răsăriseră ramuri cu magnolii violete, semn că el prinsese ultimul tramvai al acelei zile sau ultimul... pentru totdeauna!

Epilog

S-a închis, e târziu!
Au adormit toate himerele
Și nici nu mai știu,
Cum s-au scurs orele, zilele...
Am găsit împreună lâna de aur,
Și pierduta Atlantidă,
Am sorbit" sânge de taur",
Din sâni de cariatidă;
Am escaladat Caucazul,
L-am descătușat pe Prometeu,
Am răpus Ciclopul,
Umăr la umăr cu Odiseu;
Am descoperit țara inorogilor
Și piatra alchimiștilor;
Am cules pene străvezii
Din aripile îngerilor,
Am iubit prințese zglobii;
Ne-am îmbătat cu parfumul florilor
Care trăiesc doar o zi...
Am fumat pipe uriașe
Și-am călărit iepe sălbatice, nărăvașe;
Însuși împăratul Chinei ne-a primit,
Confucius ne-a ascultat uimit!
Am topit ere glaciare
Cu un strop de soare
Dăruit de o nimfă micuță,
Care locuia într-o sticluță;
Am adus ploaia în Sahara,
Am țesut din raze covoare de Buhara;
Șeicii ne-au dăruit cămile,
Palate aurite și sclave copile;
Am zburat pe prești fermecate
Și am supt, din țâțe de stele, lapte!
Am inventat roata dințată,
Cu dinți de scorpie depravată;
Pe mările agitate, imprecise,
Tovarăș de drum ne-a fost Ulysse.
Am fost menestreli fără simbrie,
Purtăm în suflet numai poezii...
Azi, venim aici, în galerie,
Cu amintiri, povești și...fantezii.

Închise lăsând coperta să cadă zgomotos. După un timp, în colțul buzelor îi înflori un zâmbet; o lacrimă se zbătea să-și croiască drum spre lumină. Ridică volumul vrând să recitească ceva. Nu reuși să deschidă coperțile; paginile deveniseră o masă compactă, dură. Nu înțelegea ce se întâmplă! Alergă la librăria de unde îl cumpărase. Librarul îl asigură pe un ton jos, politicios, că nici nu avuseseră vreodată acest titlu! Îi spuse vânzătorului că va reveni cu exemplarul lui, de acasă . Ajuns în birou, se repezi la masa pe care volumul odihnea învăluit într-o liniște stranie. Apucă un colț, dar efortul se dovedi a fi zadarnic: era totuna cu tăblia mesei! Între timp, librarul zîmbea cu subînțeles, mormăind pentru sine: ”A confundat tilul sau autorul! Un aiurit!”

Într-un târziu, adormi, cu capul pe birou și cu palma dreaptă pe carte, ca și cum ar fi depus un jurământ solemn. Cuvintele din carte îi furnicau degetele. El nu mai simțea acestea, cufundat fiind într-un somn cu un singur vis: acela că se afla pe o țesătură de cuvinte care îl învăluia domol, transformându-l și pe el într-un cuvânt, singurul pe care îl prețuise vreodată cu adevărat: OM!

Despre autor

Silviu Podea s-a născut la 8 martie 1965 în București. Este absolvent al Facultății de Energetică din Institutul Politehnic București și al Facultății de Jurnalism și Științele Comunicării. Pentru câțiva ani, a profesat ingineria, pentru ca mai apoi, din anul 1994, să se dedice jurnalismului de instituție, mai întâi la revista ”Frontiera” a Poliției de Frontieră Române, apoi la Redacția Radio a Ministerului Afacerilor Interne. Timp de aproape 24 de ani, a scris articole în mai multe publicații atât de instituție, cât și de pe piața liberă și a realizat emisiuni de radio și teleleviziune. Autorul este un citadin convins care înțelege și cântă deopotrivă muzica desprinsă din clădirile orașului, parcuri sau din mulțimea trecătorilor. Activitatea profesională intensă și trumultul vieții cotidiene nu i-au permis întotdeauna timpii de reflecție, atât de necesari poeziei. Cu toate acestea, Silviu Podea a scris permanent, iar prima materializare a creațiilor sale o constituie volumul”Poezii pentru o zi...” apărut în 2015, la editura”Detectiv Literar” din București. Poeții preferați ai lui Silviu Podea sunt Mihai Eminescu, Nichita Stănescu, George Bacovia, Francois Villon, Walt Whitman, Edgar Allen Poe și T.S.Elliot. Este căsătorit și tată a doi copiii. Fiul cel mare, Matei Podea, semnează grafica ambelor volume de poezii.